

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/243/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213232875
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1213232875.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovéj, v spore žalobkyne: U. W. N., A. XX.X.XXXX, Ľ. XX, O., zastúpenej advokátkou JUDr. Lenkou Senčákovou, Európska trieda 9, Košice, proti žalovanému: G. F. N., A. XX.XX.XXXX, Ž. XX, I. L., zastúpenému: AGM partners s. r. o., Hlavné námestie 3, Bratislava, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 7C/277/2013-1036, zo dňa 1.4.2019, v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/277/2013-1044, zo dňa 7.6.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením mení tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu prikazuje:

- byt č. XXX nachádzajúci sa Q. W. na S. Č. XX/A na X. F. v bytovom dome súpisné č. XXXXX postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatná plocha o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 97 m², vo veľkosti XXXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, E. W. G., obec W. - H., katastrálne územie H.,

- nebytový priestor č. XXXX, druh nebytového priestoru: L., nachádzajúci sa Q. W. na S. J. v bytovom dome súpisné č. XXXXX, na -X. F., postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatná plocha o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 97 m², vo veľkosti XXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., E. W. - H.G., katastrálne územie H.,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti XXX/XXXXXXXX na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 487 m² zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H.,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti XXXX/XXXXXXXX na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 487 m² zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H..

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho podielu sumu 125.293,76 eura, do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

IV. Štátu priznáva nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 50 % a proti žalovanému v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie z vecí, ktoré mali žalobkyňa a žalovaný v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov ku dňu jeho zániku, prikázal do vlastníctva žalobkyne: byt č. XXX nachádzajúci sa v W. na S. XX/A, na X. F.. Q. W. T. súpisné č. XXXXX, postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatné plochy o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 97 m², vo veľkosti XXXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - m. č. H., katastrálne územie H.; nebytový priestor č. X - XXXX nachádzajúci sa v W. na S. J. v suteréne v bytovom dome súpisné č. XXXXX postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatné plochy o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 97 m², vo veľkosti XXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - m. č. H., katastrálne územie H.; spoluvlastnícky podiel vo veľkosti XXX/XXXXXXXX na parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 487 m², zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - P.. Č.. H., katastrálne územie H. (výrok I.); žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho majetkového podielu 8.763,69 eura, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.); žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť štátu trovy konania v sume 3,55 eura na účet Okresného súdu Bratislava II do 10 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu trovy konania v sume 3,55 eura na účet Okresného súdu Bratislava II do 10 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.) a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 22.10.2013 domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu (ďalej tiež „BSM“), ktorú odôvodnila tým, že manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené dňa 23.10.2010. Obidve maloleté deti pochádzajúce z manželstva boli zverené do jej osobnej starostlivosti. Manželstvo uzatvorili dňa 28.9.1996. Počas manželstva v roku 2005 kúpili byt na S.G. XX/A Q. W. Y. L.. Kúpna cena bytu vo výške 3.604.150,20 Sk bola financovaná vlastnými prostriedkami vo výške 1.769.150,20 Sk a zvyšok hypotekárnym úverom vo výške 1.835.000 Sk. Manželské spolužitie strany sporu ukončili v novembri 2006, keď sa žalobkyňa po rôznych pretrvávajúcich rozporoch odsťahovala s deťmi do Košíc. K tomuto rozhodnutiu ju v podstate prinútil žalovaný, nakoľko jej s deťmi neumožnil v pokoji obývať byt na S. J.. Žalovaný už počas manželstva udržiaval mimomanželský vzťah X. G.. O. Š., s ktorou ešte počas manželstva uzatváral rôzne fiktívne zmluvy o spolupráci v rôznych oblastiach, aby mohol prevádzať na jej účet peňažné prostriedky patriace do BSM. Okrem toho v rokoch 2006 až 2007 použil finančné prostriedky z ich účtu na nákup zariadenia a elektroniky do bytu na W. X Q. W. v hodnote cca 150.000 Sk; kúpil dve motorové vozidlá na priateľa, aby nemohli byť predmetom vyporiadania. Do doby zániku BSM bol úver splácaný zo spoločných prostriedkov, po rozvode ho splácal žalovaný zo svojich výlučných prostriedkov. Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaný znížil masu BSM o finančné prostriedky, ktoré vynaložil výlučne na svoje súkromné účely. Žalovaný v lete 2006 zrušil jej dispozičné právo k všetkým spoločným účtom. V septembri 2006 opustil spoločnú domácnosť a naťahoval sa s G.. Š. a jej maloletým synom do podnájmu T. X-G.M. W. na W. J.. Výška nájmu bola 16.000 Sk mesačne. V byte bývali od septembra 2006 do februára 2010, kedy sa presťahovali do rodinného domu v I. L.. Na spoločnú domácnosť prispieval žalovaný sumou 70.000 Sk mesačne. G.. Š. bola na materskej dovolenke. Vynakladanie finančných prostriedkov žalovaným na nájom a zariadenie bytu na W. J., ako aj vyživovanie osôb, ktoré so žalovaným bývali v prenajatom bytu v čase trvania manželstva strán

sporu mu žalobkyňa vytkla aj písomne listom zo dňa 23.4.2007, avšak žalovaný vo svojom konaní pokračoval. V rokoch 2007 až 2010 prevádzal žalovaný na účet G.. Š. značné sumy peňazí a prispieval na šetrenie jej maloletému synovi. Od roku 2007 užíval žalovaný motorové vozidlo M. I.-Q., B.: I., ktoré si požičiaval od spoločnosti T. - X., X..H..E., pričom výška nájmu bola 25.000 Sk. Po odchode z bytu na S. J. v novembri 2006 do Košíc, zostal byt k dispozícii výlučne žalovanému, ktorý platil náklady na byt. Byt prenajímaj, pričom trhovú výšku nájomného bola približne 850 eur mesačne. Medzi žalobkyňou a žalovaným nikdy nedošlo k dohode, že jej žalovaný prenechá na užívanie byt na S. J. a on so svojou partnerkou bude bývať v prenajatom byte na W. J. Q. W.. Peňažné prostriedky prevedené na účet G.. Š. neboli darom. Až do roku 2018 samotný žalovaný tvrdil, že sa jednalo výlučne o prevody súvisiace s jeho podnikaním. Naviac sám žalovaný poukázal na to, že sa takto snažil ochrániť vlastné peniaze, pretože v tom čase boli proti nemu vedené exekučné konania. Žalovaný sa počas trvania manželstva neangažoval vo výchove detí a starostlivosti o ne. Svoj čas venoval práci, firemným akciám, posedeniam a oslavám, športovým aktivitám a mimomanželskému pomeru s G.. Š.. Žalobkyňa zabezpečovala chod domácnosti v celom rozsahu ako aj starostlivosť o deti. Uviedla, že žiada vyporiadať z titulu tohto, čo každý z manželov (žalovaný) vynaložil zo spoločného na svoje súkromné účely sumu 22.837,32 eura, čo predstavuje nájomné za byt na W. J. Q. W. za obdobie od októbra 2006 do marca 2010, sumu 3.181,55 eura, čo predstavuje náklady na zariadenie bytu na W. J. Q. W. za obdobie od septembra 2006 do februára 2007, sumu 97.589,94 eura, čo predstavuje príspevky na domácnosť s G.. Š. za obdobie od októbra 2006 do februára 2010 (70.000 Sk mesačne), finančné prostriedky v sume 106.879,34 eura, ktoré žalovaný previedol na účet G.. Š. v rokoch 2007 až 2010, sumu 165,96 eura, ktorú previedol žalovaný na účel šetrenia pre maloletého X. G.. Š., sumu 39.832,80 eura, ktorá predstavuje nájomné za nájom motorového vozidla M. za obdobie november 2006 až október 2010, sumu 573,99 eura, ktorú použil žalovaný na výlety do zahraničia za obdobie august a september 2006. Tiež žiadala vyporiadať nájomné za prenájom bytu strán sporu na S. J. za obdobie od januára 2009 do augusta 2017 v sume 75.955,36 eura. Žalobkyňa navrhla vyporiadať BSM strán sporu tak, že nehnuteľnosti patriace do BSM strán sporu budú prikázané do jej výlučného vlastníctva a žalovaný bude zaviazaný zaplatiť jej na vyrovnanie podielov sumu 57.569,01 eura.

3. Žalovaný k žalobe uviedol, že dňa 25.12.2005 žalobkyňa podala návrh na rozvod. V novembri 2007 účelovo zobrala návrh späť, takže následne musel podať návrh na rozvod on po právoplatnom skončení predchádzajúceho rozvodového konania, teda 31.1.2008. Od rozdelenia domácností v novembri 2006 žalobkyňa neprispievala žiadnou čiastkou na splácanie hypotekárneho úveru a tiež neuhrádza náklady na prevádzku bytu a garáže na S. J. a daň z nehnuteľností. Pokiaľ ide o prenájom bytu na W. J. došlo k dohode strán sporu, že sa presťahuje z bytu na S. J. a prenajme si byt. Bolo to v októbri 2006 a mal ho prenajatý do 31.3.2010. Motorové vozidlo využíval primárne na služobné účely. Nájomné vo výške 25.000 Sk mesačne neplatil, inak by to mal zaevidované v účtovníctve. Ďalej žalovaný uviedol, že po rozvode splatil zostatok úveru sám. Do rozvodu splatil sumu 49.500 eur zo svojho príjmu a žiadal, aby v rámci vyporiadania BSM bola zohľadnená percentuálna účasť žalobkyne na plnení BSM. Pokiaľ ide o byt na S. J., tento neprenechával ani do krátkodobého ani do dlhodobého nájmu. Jeho prvotnou snahou bolo, aby sa do bytu vrátila žalobkyňa aj s deťmi. Sporadicky v byte prespávali jeho kolegovia. V rokoch 2016 až 2017 spolu so synom zvažovali variantu využitia bytu na krátkodobý prenájom formou Airbnb, avšak táto aktivita sa javila byť stratová a časovo veľmi zaväzujúca až obmedzujúca, preto po ukončení letnej sezóny 2017 s danou aktivitou skončili. Platby na účet G.. Š.Í. neboli súkromné platby, ale súviseli s podnikaním. Platby v sume spolu 54.457 eur (vyplatené na účet G.. Š. v období rokov 2007, 2008 a 2010) predstavovali dar, pričom žalobkyňa nenamietala včas relatívnu neplatnosť jednotlivých darovaní. Išlo o to, že voči žalovanému boli v tom čase vedené exekučné konania a týmto spôsobom sa snažil ochrániť peniaze, nakoľko tieto potreboval na platenie účtov, financovanie spoločnej domácnosti, prevádzkovanie jeho podnikania, platby dodávateľom. Žalovaný navrhol vyporiadať BSM strán sporu tak, že súd nariadi predaj nehnuteľností patriacich do BSM s tým, že výtazok z predaja sa rozdelí medzi žalobkyňu a žalovaného rovným dielom a súd zaviazže žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 20.939,12 eura (polovica úveru splateného žalovaným po rozvode manželstva).

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že strany uzatvorili manželstvo dňa 28.9.1996. Dňa 19.10.2004 uzatvorili M. W. X., Y.X.. ako veriteľ a žalobkyňa a žalovaný ako dlžník zmluvu o hypotekárnom úvere č. XXX/XX M.. Dňa 2.5.2005 uzatvorili N. W., X..H..E.. ako predávajúci a žalobkyňa a žalovaný ako kupujúci kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol nebytový priestor - garáž č. XXXX; Dohodnutá kúpna cena bola 247.889 Sk vrátane DPH. Dňa 2.5.2005 uzatvorili N. W., X..H..E.. ako predávajúci a žalobkyňa a žalovaný

ako kupujúci kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol byt č. XXX vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemkoch; dohodnutá kúpna cena bola 3.604.150,20 Sk vrátane DPH. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX Y. Č.. XXXX sú žalobkyňa a žalovaný bezpodielovými spoluvlastníkmi týchto nehnuteľností. Dňa 20.9.2006 uzatvoril žalovaný ako nájomca zmluvu o nájme bytu, ktorej predmetom bol nájom X-G. W. Č.. XX, na X. F. na W. X Q. W.. Dohodnuté nájomné bolo 16.000 Sk mesačne; nájom bol dohodnutý od 1.10.2006. Listom zo dňa 23.4.2007 žalobkyňa žiadala žalovaného okrem iného, aby okamžite ukončil zmluvu o podnájme bytu na W. X Q. W., ktorú uzavrel bez jej súhlasu a aby nefinancoval bývanie, stravu, cestovné, dary, výlety, dovolenky, kultúrne a spoločenské aktivity Š. a jej syna. Tiež uviedla, že nesúhlasí s neprimerane vysokými nákladmi na osobný automobil M., B.: I..

4.1 Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 18C/290/2005 súd prvej inštancie zistil, že v tomto konaní sa žalobkyňa domáhala rozvodu manželstva so žalovaným a úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode, ktoré bolo uznesením č. k. 18C/290/2005-475, dňa 5.11.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.12.2007, zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu na začatie konania. Zo spisu Okresného súdu Bratislava II

sp. zn. 6C/198/2006 zistil, že v tomto konaní sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému určenia výživného na manželku; rozsudkom č. k. 6C/198/2006-248, zo dňa 29.5.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.4.2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/52/2008-297, zo dňa 12.3.2009, bol žalovaný zaviazaný platiť žalobkyňi výživné v sume 5.000 Sk mesačne od 5.10.2006. Žalovaný v konaní uvádzal, že medzi jeho mesačné výdavky patrí aj suma 25.000 Sk za prenájom automobilu, čo bolo uvedené aj v rozsudku ako mesačný náklad žalovaného. Tento svoj náklad uvádzal žalovaný aj odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29.10.2007 a až do rozhodnutia odvolacieho súdu (12.3.2009) žalovaný neuvádzal, že by u neho došlo k zmene spočívajúcej v tom, že už tento mesačný výdavok nemá. V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008

na pojednávaní konanom dňa 27.10.2008 žalovaný uviedol, že býva s priateľkou s jej dieťaťom z prvého manželstva a ich spoločnou T. N., A.. X.XX.XXXX Q. X-G. prenajatom byte od roku 2007. Na domácnosť prispieva mesačne sumou 70.000 Sk. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/233/2008 o zrušenie BSM za trvania manželstva na pojednávaní konanom dňa 1.3.2010 žalovaný uviedol, že koncom októbra 2006 začal žiť v spoločnej domácnosti s novou partnerkou. Z dôvodu pretrvávajúceho rozvodového konania nie je možné, aby legálne prispieval na zabezpečenie novej domácnosti a zabezpečenie nového bývania. Ďalej uviedol, že dôvodom jeho návrhu na zrušenie BSM je okrem iného tá okolnosť, aby mohol prispievať na výstavbu rodinného domu, ktorý začala stavať jeho priateľka v roku 2008. Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 6C/160/2009 súd prvej inštancie zistil, že v tomto konaní sa žalovaný domáhal rozvodu manželstva so žalobkyňou a úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode; rozsudkom č. k. 6C/160/2009-413, zo dňa 21.9.2010, bolo rozvedené manželstvo strán sporu a upravený výkon rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Maloleté deti pochádzajúce z manželstva strán sporu boli zverené do osobnej starostlivosti žalobkyne. Rozsudok (v časti rozvodu ako aj zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky) nadobudol právoplatnosť dňa 23.10.2010.

4.2 Podľa Daňového priznania žalovaného za rok 2006 mal v roku 2006 príjmy zo živnosti 2.484.745 eur, výdavky 669.250 eur a základ dane 1.815.495 eur. Podľa Daňového priznania žalovaného za rok 2007 tento mal v roku 2007 príjmy zo živnosti 2.320.317 eur, výdavky 1.393.877 eur a základ dane 926.440 eur. Podľa Daňového priznania žalovaného za rok 2008 mal v roku 2008 príjmy zo živnosti 2.379.200 eur, výdavky 1.045.564 eur a základ dane 1.333.636 eur. Podľa Daňového priznania žalovaného za rok 2009 mal v roku 2009 príjmy zo živnosti 82.366,66 eura, výdavky 59.551,12 eura a základ dane 22.815,54 eura. Podľa Daňového priznania žalovaného za rok 2010 mal v roku 2010 príjmy zo živnosti 79.312,46 eura, výdavky 54.427,79 eura a základ dane 24.884,67 eura.

4.3 Podľa Daňového priznania G.. O. Š. za rok 2009 mala v roku 2009 príjmy zo živnosti 30.180 eur, výdavky 12.527,07 eura a základ dane 17.652,93 eura. Dňa 12.1.2009 uzatvorila G.. O. Š. ako poskytovateľ a žalovaný ako objednávateľ zmluvu o poskytovaní odborných služieb v oblasti analytických a programátorských prác informačných systémov pre banky a poisťovne, prípravy a vytvárania distribučných dodávok a ich testovania. Zmluva bola uzatvorená na obdobie od 12.1.2009 do 31.12.2015. Dohodnutá cena za predmet zmluvy bola 33 eur za každú odpracovanú hodinu, vo výnimočných prípadoch aj cena dohodou. Podľa Daňového priznania G.. O. Š. za rok 2010 mala v roku 2010 príjmy zo živnosti 23.240,14 eura, výdavky 9.544,27 eura a základ dane 13.695,87 eura. Podľa

Knihy vydaných faktúr G.. O. Š. k 31.12.2009 vystavila G.. Š. v roku 2009 žalovanému ako odberateľovi faktúry v celkovej hodnote 30.180 eur. Podľa Knihy vydaných faktúr G.. O. Š. k 18.11.2012 vystavila G.. Š. v roku 2010 žalovanému ako odberateľovi faktúry v celkovej hodnote 19.920 eur. Podľa vyjadrenia J. W. zo dňa 23.4.2018 žalovaný splatil za obdobie od 23.10.2010 do splatenia úveru na istinu sumu 34.310,59 eura a na úroky sumu 7.567,65 eura, teda spolu 41.878,24 eura.

4.4 V konaní bol vypočutý ako svedok G.. F. W.. Keďže jeho výpoveď sa mala týkať hnutelných vecí tvoriacich zariadenie bytu strán sporu na S. J., ktoré však na základe zhodného vyjadrenia strán sporu už neboli ku dňu rozhodovania súdu o vyporiadaní BSM predmetom vyporiadania; súd prvej inštancie sa výpoveďou svedka v napadnutom rozsudku bližšie nezaoberal.

5. Po právnej stránke ozrejmil, že v zmysle ustálenej judikatúry súdov v konaní o vyporiadanie BSM súd vyporiada len tie veci (majetok) patriace do BSM, ktoré strany sporu urobili predmetom konania. V tomto smere nemôže prekročiť ich návrhy. Prekročiť návrhy strán sporu môže len pokiaľ ide o výšku (cenu) a to, ako ich vyporiada z kvalitatívneho hľadiska, teda ako veci rozdelí (ktorému z manželov prikáže), prípadne prikáže jednému z nich s povinnosťou vyplatiť finančnú sumu na vyrovnanie podielu druhému manželovi. V konaní o vyporiadanie BSM súd po nevyporiadanom majetku z BSM nepátra a vychádza zo skutkového opisu vecí tak, ako ho vykonali strany sporu. Pri posúdení otázky, či určitý majetok patrí do nevyporiadaného BSM, však súd nie je viazaný právnym posúdením strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že strany sporu spočiatku žiadali vyporiadať aj iné veci (príp. finančné prostriedky), ako napokon súd vyporiadaval, avšak v priebehu konania výslovne uviedli, že niektoré (najmä hnutelné veci - zariadenie bytu, finančné prostriedky za predaj bytu a iné) už nežiadajú vyporiadať, čo súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného rešpektoval. Vzhľadom na túto skutočnosť sa v rozsudku nezaoberal tvrdeniami strán sporu a dôkazmi, ktoré sa týkali tých vecí a finančných prostriedkov, ktoré strany sporu nežiadali vyporiadať.

6. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vyporiadania BSM po rozvoze manželstva strán sporu. Manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené dňa 23.10.2010. Žaloba bola podaná na súd dňa 22.10.2013, teda v zákonnej trojročnej lehote (§ 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Manželstvo strán sporu trvalo od 28.9.1996 do 23.10.2010.

7. Počas trvania manželstva strany sporu nadobudli do BSM nehnuteľnosti špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku. Všeobecná cena nehnuteľností bola určená na základe zhodných tvrdení strán sporu na sumu 190.000 eur, pričom súd prvej inštancie nemal dôvodnú pochybnosť o pravdivosti týchto tvrdení (§ 186 ods. 2 C. s. p.). V súčasnosti v byte nebýva ani jedna zo strán sporu. Žalobkyňa navrhla tieto nehnuteľnosti prikázať do jej výlučného vlastníctva. Žalovaný navrhol, aby súd nariadil predaj nehnuteľností s tým, aby sa výťažok z predaja rozdelil medzi strany sporu rovným dielom. Takýmto spôsobom však nemožno vyporiadať nehnuteľnosť v BSM strán sporu. Ak by aj súd mal použiť analogicky ustanovenia o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva (§ 142 Občianskeho zákonníka), aj tak by neboli splnené podmienky na vyporiadanie predajom spoločnej veci. Nakoľko predpokladom takého vyporiadania je, že žiaden zo spoluvlastníkov vec nechce, čo nie je tento prípad, keďže žalobkyňa o nehnuteľnosť má záujem a žiadala ju prikázať do vlastníctva. Súd prvej inštancie teda nehnuteľnosti prikázal do vlastníctva žalobkyne, nakoľko táto to aj navrhovala (žalovaný nenavrhol, aby bola nehnuteľnosť prikázaná do jeho vlastníctva, spočiatku aj súhlasil s tým, aby bola nehnuteľnosť prikázaná žalobkyňi a aby mu vyplatila vyrovnací podiel), ako aj z dôvodu, aby jej bol prikázaný majetok zodpovedajúci približne veľkosti jej podielu.

8. Počas trvania manželstva strany sporu čerpali úver na základe zmluvy o úvere uzatvorenej s M. W. X., Y..X. (S. J. W.). Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako majú byť vyporiadané dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich BSM a vznikli za jeho trvania. Tieto dlhy totiž podľa § 143 Občianskeho zákonníka nepatria do BSM, takže sa na ne nevzťahujú § 149 a 150 Občianskeho zákonníka. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Preto je potrebné aj na vyporiadanie dlhov manželov, pokiaľ vznikli za trvania ich BSM, primerane použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka o vyporiadaní BSM (§ 149 a § 150). Súd pri vyporiadaní takýchto dlhov strán sporu teda vychádza z § 150 Občianskeho zákonníka, teda z toho, že podiely oboch manželov (aj na dlhoch) sú rovnaké.

9. V konaní bolo preukázané, že po rozvode manželstva splácal úver výlučne žalovaný, celkovo splatil sumu 41.878,24 eura (istina aj úroky). Túto sumu je preto potrebné vyporiadať ako to, čo žalovaný zo svojho vynaložil na spoločný majetok (resp. v tomto prípade na splatenie spoločného dlhu), čo nesporevala ani žalobkyňa. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na to, že žalovaný mohol vzhľadom na jeho vysoké príjmy splatiť úver skôr (čo by malo za následok menšiu sumu zaplatenú na úrokoch), prípadne ešte pred rozvodom manželstva, resp. že mohol nájsť nejaký produkt s nižším úrokom na prefinancovanie úveru; k tomu súd prvej inštancie uviedol, že jej námietka je bez právnej relevancie, nakoľko žiadna takáto povinnosť žalovanému z právnych predpisov nevyplýva, pričom aj sama žalobkyňa sa mohla snažiť prispieť k rýchlejšiemu splateniu úveru, keďže išlo o spoločný dlh. Pokiaľ naopak žiadal žalovaný prihliadnuť na to, že aj do rozvodu manželstva splácal úver výlučne zo svojho príjmu, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že príjmy, či už z podnikania alebo zo závislej činnosti, ktoré ktorýkoľvek z manželov dosahuje počas trvania manželstva a BSM, patria do BSM. Teda pokiaľ žalovaný splácal úver počas trvania manželstva zo svojho príjmu, splácal ho z prostriedkov patriacich do BSM, pričom súd prvej inštancie v konaní nezistil okolnosti, pre ktoré by mal pristúpiť k určeniu nerovnakých podielov strán sporu.

10. Ako uviedol vyššie, príjmy manželov z pracovného pomeru, ako aj akékoľvek príjmy a výnosy z podnikania jedného z manželov patria do BSM bez ohľadu na to, či jeden z nich zarába výrazne viac ako ten druhý. Teda aj pre nakladanie s príjmami manželov platia pravidlá upravené v § 144 a § 145 Občianskeho zákonníka. Platí preto, že peňažnú sumu, ktorú jeden z manželov bez súhlasu druhého manžela použil pre seba (pokiaľ nešlo o bežnú vec), treba zahrnúť do BSM a vyporiadať (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.4.2009, sp. zn. 2MCdo/5/2008).

10.1 Pokiaľ ide o sumu 165,96 eura, ktorú previedol žalovaný na účel šetrenia pre maloletého syna G.. Š., k tejto žalovaný uviedol, že patrí do BSM (v podaní zo dňa 22.8.2018), a preto ju súd prvej inštancie zahrnul do BSM ako nespornú.

10.2 V konaní bolo preukázané, že žalovaný mal prenajatý X-G. W. na W. X Q. W. za mesačné nájomné v sume 16.000 Sk. Nájom trval od 1.10.2006 do 31.3.2010, teda 42 mesiacov. Celkovo za uvedené obdobie zaplatil žalovaný nájomné v sume 672.000 Sk, teda 22.306,31 eura. Žalovaný tvrdil, že tento nájom si našiel po dohode so žalobkyňou, ktorá to v konaní popierala, pričom žalovaný svoje tvrdenie hodnoverným spôsobom nepreukázal. Považoval za málo pravdepodobné, že by žalobkyňa počas trvania manželstva súhlasila s tým, aby si žalovaný F. X-G. W. za pomerne vysoké nájomné, aby v ňom mohol bývať so ženou, s ktorou udržiaval mimomanželský vzťah a jej dieťaťom, čo dala jednoznačne najavo listom zo dňa 23.4.2007, napriek tomu žalovaný v nájme pokračoval. Preto peňažnú sumu 22.306,31 eura bolo potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať; ide totiž o sumu, ktorú žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejme, že sa nejedná o bežnú vec.

10.3. Ďalej bolo podľa súdu prvej inštancie potrebné do BSM zahrnúť sumu 39.832,70 eura, ktorá predstavuje nájomné za nájom motorového vozidla za obdobie od novembra 2006 do októbra 2010, teda spolu 48 mesiacov v sume 25.000 Sk mesačne, teda spolu 1.200.000 Sk, čo po prepočte predstavuje 39.832,70 eura. Skutočnosť, že žalovaný platil sumu 25.000 Sk mesačne za prenájom automobilu vyplýva zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 6C/198/2006, v ktorom žalovaný uvádzal, že medzi jeho mesačné výdavky patrí aj suma 25.000 Sk za prenájom automobilu, čo bolo uvedené aj v rozsudku ako mesačný náklad žalovaného. Tento náklad uvádzal žalovaný aj odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29.10.2007 a až do rozhodnutia odvolacieho súdu (12.3.2009) žalovaný neuvádzal, že by u neho došlo k zmene spočívajúcej v tom, že už tento mesačný výdavok nemá. Žalovaný si musí uvedomiť, že pokiaľ v konaní o určenie výživného, keď sa mu to tzv. „hodilo“, uvádzal takýto mesačný výdavok, pričom súd prvej inštancie mal túto skutočnosť za preukázanú a zohľadnil ju pri svojom rozhodovaní; vytvoril tak v podstate dôkaz proti sebe a bolo potom v konaní o vyporiadanie BSM dôkazné bremeno na ňom, aby túto skutočnosť vyvrátil. Žalovaný však iba všeobecne popieral, že by mal takýto výdavok; nijako nevysvetlil, prečo teda počas celého konania vedeného pod sp. zn. 6C/198/2006 tvrdil, že platí mesačne 25.000 Sk za prenájom automobilu, ani nepredložil dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že tento nájom trval kratšie, prípadne bol za nižšie nájomné. Skutočnosť, že žalovaný nemal nájomné zaevidované v účtovníctve, nie je dôkazom, že túto sumu neplatil, keďže to bol žalovaný, kto mohol rozhodnúť o tom, aké výdavky si zahrnie do účtovníctva a aké nie. Preto peňažnú sumu vo výške 39.832,70 eura bolo potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať; ide totiž o peňažnú sumu, ktorú

žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejmé, že sa nejedná o bežnú vec.

10.4 Ďalej bolo potrebné do BSM zahrnúť sumu 95.266,55 eura, ktorá predstavuje príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. za obdobie od októbra 2006 do februára 2010, teda spolu za 41 mesiacov v sume 70.000 Sk mesačne, teda spolu 2.870.000 Sk, čo po prepočte predstavuje 95.266,55 eura. Skutočnosť, že žalovaný vynakladal sumu 70.000 Sk mesačne na spoločnú domácnosť X. G.. Š. vyplýva z jeho vyjadrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008. Tu platí to, čo bolo uvedené v predchádzajúcom odseku, a teda, že týmto žalovaný v podstate vytvoril dôkaz proti sebe a bolo potom v konaní o vyporiadanie BSM dôkazné bremeno na ňom, aby túto skutočnosť vyvrátil. Žalovaný však opäť iba všeobecne túto skutočnosť popieral, tvrdil, že sa jedná o fiktívne sumy, resp. miešanie domácnosti a živnostenského účtovníctva jeho a G.. Š.. Súdu prvej inštancie však nebolo zrejmé, ako by si mohol žalovaný pomýliť svoje účtovníctvo ako živnostníka s príspevkami na domácnosť. Nejedná sa o nejaký výmysel žalobkyne, ktorá iba vychádzala z tvrdenia samotného žalovaného v konaní vedenom pod sp. zn. 22P/103/2008. Bolo na žalovanom, aby prípadne preukázal, že jeho príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. bol nižší, prípadne či zahŕňal aj iné výdavky už uvedené vyššie, avšak v tomto smere zostal pasívny a nepredkladal ani nenavrhol žiadne dôkazy, a preto peňažnú sumu vo výške 95.266,55 eura bolo potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať; ide totiž o peňažnú sumu, ktorú žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejmé, že sa nejedná o bežnú vec.

10.5 Ďalšia suma, ktorú žalobkyňa navrhla zahrnúť do masy BSM bola suma 106.879,34 eura, ktorú žalovaný previedol v rokoch 2007 až 2010 na účet G.. Š.. Žalovaný spočiatku tvrdil, že sa jednalo o platby za poskytnuté služby a boli platené z firemného účtu, nakoľko on aj G.. Š. vtedy podnikali. Neskôr žalovaný začal tvrdiť, že iba časť týchto prostriedkov bola prevedená na účet G.. Š., a to vo výške 53.420 eur na základe vystavených faktúr za poskytnuté služby a suma 54.457 eur bol dar G.. Š., pričom žalobkyňa nenamietala včas relatívnu neplatnosť jednotlivých darovaní. V súvislosti s týmto darovaním žalovaný zároveň uviedol, že išlo o to, že voči nemu boli v tom čase vedené exekučné konania a týmto spôsobom sa snažil ochrániť peniaze, ktoré potreboval na platenie účtov, financovanie spoločnej domácnosti, prevádzkovanie jeho podnikania, platby dodávateľom. Súd prvej inštancie teda považoval tvrdenie o darovaní sumy 54.457 eura G.. Š. za účelovú obranu v konaní. Jednak z dôvodu, že to začal tvrdiť až v podaní zo dňa 12.11.2018 (pričom konanie prebiehalo od roku 2013), ako aj vzhľadom na to, ako darovanie zdôvodnil. Mal teda za zrejmé, že išlo iba o presun finančných prostriedkov patriacich do BSM na Ú. G.. Š., aby ich žalovaný mohol použiť pre svoju potrebu.

10.6 Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný preukázal dôvodnosť prevodu sumy 50.100 eur na Ú. G.. Š., v roku 2009 v sume 30.180 eur (nie vo výške 33.500 eur ako zrejme omylom uvádzal právny zástupca žalovaného v podaní zo dňa 12.11.2018, keď podľa daňového priznania za rok 2009 mala G.. Š. príjem zo živnosti vo výške 30.180 eur) a v roku 2010 v sume 19.920 eur. Žalovaný predložil zmluvu o poskytovaní služieb zo dňa 12.1.2009 uzatvorenú X. G.. Š., výpisy z knihy vydaných faktúr menovanej za roky 2009 a 2010, ako aj jej daňové priznania za roky 2009 a 2010, z ktorých je zrejmé, že tieto príjmy zahrnula aj do týchto daňových priznaní. Považoval za samozrejmé, že takáto podnikateľská spolupráca medzi žalovaným a osobou, s ktorou udržiaval blízky vzťah, môže vzbudzovať pochybnosti, či nešlo iba o účelové prevody peňazí, avšak vzhľadom na dôkazy predložené žalovaným, tieto pochybnosti nemali takú intenzitu, aby ich mohol vyhodnotiť v jeho neprospech, pričom žalovaný nebol povinný preukazovať nevyhnutnosť spolupráce s G.. Š., ako to požadovala žalobkyňa.

10.7 Zvyšok peňažných prostriedkov, ktoré previedol žalovaný na účet G.. Š. v sume 56.779,34 eura (106.879,34 eura - 50.100 eur) súd prvej inštancie zahrnul do BSM, nakoľko ide o peňažnú sumu, ktorú žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejmé, že sa nejedná o bežnú vec.

10.8 Pokiaľ ide o sumu 3.181,55 eura, ktorú žiadala žalobkyňa zahrnúť do BSM, ako sumu, ktorú žalovaný použil na kúpu zariadenia do bytu na W. J. Q. W. za obdobie od septembra 2006 do februára 2007, túto súd prvej inštancie do BSM nezahrnul. Do BSM totiž nepatrí táto suma, ale veci (zrejme huteľné), ktoré žalovaný za túto sumu kúpil. Keďže však žiadna zo strán tieto veci neoznačila, súd ich nemohol vyporiadať.

10.9 Pokiaľ ide o sumu 573,99 eura, ktorú žiadala žalobkyňa zahrnúť do BSM, ako sumu, ktorú žalovaný použil na výlety do zahraničia v období august a september 2006, túto súd prvej inštancie do BSM nezahrnul, nakoľko sa jednalo o bežnú vec. Pojem bežná vec v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je v Občianskom zákonníku definovaný. Kritériá na posúdenie toho, čo možno považovať za bežnú vec a čo už rámec bežnej veci presahuje, sú rozdielne v každom jednotlivom prípade, a preto vždy treba vychádzať z konkrétnych okolností v každom jednotlivom prípade. Tieto okolnosti môžu byť rôzne a závisia od majetkových pomerov manželov, ich príjmov a životných zvyklostí, od druhu a hodnoty vecí, ako aj od účelu, na ktorý konkrétna vec slúži. V danom prípade suma uplatňovaná žalobkyňou pozostávala zo sumy 277,25 eura, 231,57 eura, 39,83 eura, 12,68 eura a 12,66 eura, teda nešlo o jednorazový výdavok v sume 573,99 eura. Aj keď sa jednalo o výdavky bez jej súhlasu a boli použité iba pre potreby žalovaného, súd prvej inštancie ich vzhľadom na výšku jednotlivých súm vyhodnotil ako bežnú vec, vychádzajúc najmä z príjmových pomerov žalovaného v roku 2006 (ktoré sa dajú zistiť z jeho daňového priznania, citovaného vyššie), kde tieto sumy v porovnaní s výškou príjmov žalovaného (patriacich do BSM) za uvedený rok predstavujú zanedbateľnú sumu.

10.10 Žalobkyňa žiadala do masy BSM zahrnúť aj nájomné za byt na S. J. Q. W. za obdobie od januára 2009 do augusta 2017 v sume 75.955,36 eura. Tvrdila, že žalovaný v uvedenom období bez jej súhlasu byt prenajímal, pričom pri určení výšky tejto sumy vychádzala z predpokladaného trhového nájomného. Žalovaný tvrdil, že až do roku 2016 byt neprenajímal s tým, že sporadicky v byte prespávali jeho kolegovia.

V rokoch 2016 až 2017 sa byt krátkodobu prenajímal v rámci Airbnb, ale konkrétne kedy bol byt prenajatý, žalovaný nevedol a ani žalobkyňa to nepreukázala (aj keď si súd prvej inštancie si bolo vedomý toho, že to bolo pre žalobkyňu obtiažne). Mal za to, že pokiaľ by bolo preukázané, že žalovaný bez súhlasu žalobkyne prenajímal spoločný byt, pričom by si ponechával nájomné, bolo by možné túto sumu vyporiadať v rámci BSM, nakoľko by sa jednalo o výťažok z veci patriacej do BSM, ktorý by tiež patril do BSM. Bolo by však potrebné zistiť akú skutočnú sumu takto žalovaný získal. Do roku 2016 žalovaný popieral, že by akokoľvek byt prenajímal, pričom fotografie vecí nachádzajúcich sa v byte, a prípadne aj skutočnosť, že sa v byte nejaké osoby zdržiavali, nie sú dostatočným dôkazom o tom, že by žalovaný byt prenajímal. V rokoch 2016 a 2017 síce žalovaný priznal, že byt prenajímal v rámci Airbnb, ale konkrétne kedy bol byt prenajatý, nevedol. Nebolo teda potom možné ani odhadom určiť výšku nájomného, ktorú v prípade žalovaný získal, keďže sa nedá ani približne určiť obdobie, počas ktorého bol byt prenajímaný. Súd prvej inštancie preto túto sumu (ani nižšiu) do BSM nezahrnul, nakoľko nebola preukázaná jej výška, pričom ju nemohol určiť ani podľa svojej úvahy, nakoľko nebola preukázaná dĺžka prípadného trvania nájmu.

11. Súd prvej inštancie pri vyporiadaní BSM strán sporu vychádzal z § 150 Občianskeho zákonníka, a teda z toho, že podiely oboch strán sporu sú rovnaké, nakoľko nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mal pristúpiť k prisúdeniu väčšieho podielu jednej zo strán. Žalovaný síce dosahoval počas trvania manželstva vyššie príjmy, avšak nebolo v konaní ani tvrdené ani preukázané, že by sa žalobkyňa vyhýbala práci, že by nebola zamestnaná, pokiaľ nebola na rodičovskej dovolenke, že by sa riadne nestarala o spoločnú domácnosť (pokiaľ ju ešte strany sporu viedli) a o spoločné deti. Pri vyporiadaní BSM musí byť nastolená rovnováha medzi zárobkovou činnosťou a starostlivosťou o deti a domácnosť. Ak jeden z manželov za trvania manželstva zabezpečoval starostlivosť o deti a spoločnú domácnosť, nemožno jeho zásadne rovnaký podiel na vyporiadavanom BSM znížiť s argumentáciou, že sa o nadobudnutie spoločného majetku nepričinil svojim zárobkom. Tieto skutočnosti nie sú samy osebe dôvodom na zvýšenie podielu druhého manžela. Odklon od rovnosti podielov manželov prichádza do úvahy len v situácii, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zabezpečilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, teda napr. v prípade svetovo úspešného športovca, ktorý vyvíjal značné úsilie na to, aby vo svojej športovej činnosti dosiahol také postavenie a tomu zodpovedajúce príjmy umožňujúce nadštandardnú životnú úroveň rodiny a nadobudnutie majetku značnej hodnoty. Z vykonaného dokazovania mal za zrejme, že v prejednávanej veci nejde o takýto prípad.

12. Na uvedenom základe za použitia § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 150, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie prikázal nehnuteľnosti patriace do BSM strán sporu v hodnote 190.000 eur do výlučného vlastníctva žalobkyne. Do masy BSM bolo ďalej započítal sumy, ktoré žalovaný bez súhlasu žalobkyne z prostriedkov patriacich do BSM použil pre seba (pričom nešlo o bežnú vec) v celkovej sume 214.350,86 eura (165,96 eura + 22.306,31 eura + 39.832,70 eura + 95.266,55 eura + 56.779,34 eura). Ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie neexistovali žiadne

pasíva (dlhy) BSM, nakoľko úver, ktorý čerpali strany sporu, bol už splatený. Pri vyporiadaní však bolo potrebné zohľadniť to, čo každý z manželov vniesol zo svojho výlučného majetku do spoločného majetku manželov. Pohľadávka toho z manželov, ktorý zo svojho výlučného majetku niečo vynaložil do spoločného majetku smeruje voči celej mase BSM, ktorej skutočná hodnota je nižšia o hodnotu toho, čo manžel vniesol zo svojho výlučného majetku do spoločného majetku manželov. Pri určení výšky podielu každého z manželov bolo teda potrebné od hodnoty majetku v BSM, teda 404.350,86 eura (190.000 eur + 214.350,86 eura), odpočítať vnos žalovaného, teda 41.878,24 eura, ktorú sumu zaplatil po rozvoze manželstva na splatenie spoločného úveru. Rozdiel predstavuje sumu 362.472,62 eura (404.350,86 eura - 41.878,24 eura). Na každého z manželov teda pripadá suma 181.236,31 eura (362.472,62 eura : 2). K podielu žalovaného je potom potrebné pripočítať výšku toho, čo vniesol zo svojho výlučného majetku do spoločného majetku manželov (resp. na úhradu spoločného dlhu). Podiel žalovaného tak predstavuje sumu 223.114,55 eura (181.236,31 eura + 41.878,24 eura) a podiel žalobkyne sumu 181.236,31 eura. Žalobkyni bol z majetku, ktorý mali strany sporu v BSM, prikázaný do výlučného vlastníctva majetok v hodnote 190.000 eur, žalovanému síce nebol prikázaný žiaden majetok, avšak na jeho podiel sa započítavajú sumy, ktoré žalovaný bez súhlasu žalobkyne z prostriedkov patriacich do BSM použil pre seba (pričom nešlo o bežnú vec) v celkovej sume 214.350,86 eura. Na vyrovnanie podielov je teda žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému sumu 8.763,69 eura.

13. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 C. s. p., keďže ani jednej zo strán sporu nebolo v plnom rozsahu vyhovené pokiaľ išlo o návrh spôsobu vyporiadania BSM, teda obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. Podľa rovnakého ustanovenia rozhodol aj o trovách štátu, ktoré vznikli v priebehu konania, a tieto pomerne rozdelil medzi obe strany rovnakým dielom (keďže obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech). Trovy štát tvorí náhrada hotových výdavkov Tatra banke, a.s. v sume 1,60 eura (na základe uznesenia č. k. 7C/277/2013-333, zo dňa 17.8.2015), UniCredit Bank Czech and Slovakia, a.s. v sume 1,60 eura (na základe uznesenia č. k. 7C/277/2013-335, zo dňa 17.8.2015), Sberbank Slovensko, a.s. v sume 1,15 eura (na základe uznesenia č. k. 7C/277/2013-337, zo dňa 17.8.2015), Prima banka Slovensko, a.s. v sume 1,15 eura (na základe uznesenia č. k. 7C/277/2013-339, zo dňa 17.8.2015,) a Tatra banka, a.s. v sume 1,60 eura (na základe uznesenia č. k. 7C/277/2013-666, zo dňa 16.3.2017,) teda spolu 7,10 eura. Súd prvej inštancie zaviazal žalobkyňu a žalovaného na zaplatenie trov štátu vo výške polovice z tejto sumy.

14. Proti rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho majetkového podielu sumu 8.763,68 eura, a vo výroku o trovách konaniach; podala žalobkyňa odvolanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V úvode odvolania zrekapitulovala ako rozhodol súd prvej inštancie, ako navrhovala vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu, potom ako ho navrhoval vyporiadať žalovaný. Súd prvej inštancie nezahrnul do masy BSM nasledovné sumy (i) časť finančných prostriedkov vo výške 50.100 eur, ktoré žalovaný previedol na účet G.. Š., (ii) náklady na zariadenie bytu na W. J. Q. W. vynaložené v období od septembra 2006 do februára 2007 v sume 3.181,55 eura, (iii) sumu 573,99 eura na výlety žalovaného do zahraničia za obdobie august a september 2006, (iv) nájomné z prenájmu bytu na S. J. Q. W. za obdobie od januára 2009 do augusta 2017 v sume 75.955,36 eura. Mala za to, že pri určení rozsahu vecí patriacich do BSM a následne pri ich vyporiadaní je potrebné vychádzať z účelu inštitútu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Inštitút BSM patrí medzi opatrenia, ktorými sa zabezpečuje ekonomické fungovanie rodiny. Prostriedky BSM slúžia na spoločné uspokojovanie hmotných a kultúrnych potrieb manželov a vychádza sa z toho, že v manželstve majú zväčša obaja manželia rovnakú zásluhu na nadobúdaní majetku. Pokiaľ to tak nie je, majú mať rovnaké materiálne podmienky. Východiskom týchto myšlienok pre zákon o rodine je ústavný princíp, že muž a žena majú v manželských vzťahoch rovnoprávne postavenie, a teda majú aj rovnaké práva a povinnosti. Manželia nakladajú s majetkom v BSM tak, aby to zodpovedalo zásadám upraveným v § 18 až 20 zákona o rodine. O uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. V tomto smere je teda povinnosťou manželov nakladať so spoločným majetkom tak, aby bol čo najúčelnejšie využívaný pre potreby ich spoločnej rodiny. Špecifikom v tejto oblasti je ochrana slabšieho účastníka a hľadanie a nastoľovanie rovnováhy v rodinnoprávných vzťahoch.

14.1 Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný preukázal dôvodnosť prevodu sumy 50.100 eur na účet G.. Š., konkrétne v roku 2009 v sume 30.180 eur a v roku 2010 v sume 19.920 eur. Žalovaný ako dôkaz predložil Zmluvu o poskytovaní služieb zo dňa 12.1.2009 uzatvorenú s G.. Š., výpisy z jej knihy vydaných faktúr za roky 2009 a 2010, ako aj jej daňové priznania za roky 2009 a 2010. V odôvodnení poukázal na to, že je samozrejmé, že takáto podnikateľská spolupráca medzi žalovaným a osobou, s ktorou udržiaval blízky vzťah, môže vzbudzovať pochybnosti, či nešlo iba o účelové prevody peňazí.

Súd prvej inštancie však vzhľadom na dôkazy predložené žalovaným, nemal o týchto prevodoch pochybnosti takej intenzity, aby ich mohol vyhodnotiť v neprospech žalovaného. Skutočnosť, že G.. Š. žalovanému poskytovala bližšie nešpecifikované dodávky služieb z oblasti informačných technológií za situácie, keď bola na materskej dovolenke s ich spoločnou dcérou, starala sa o domácnosť a chod rodiny, o jej maloletého syna a na druhej strane žalovaný mal dostatok finančných prostriedkov na uhrádzanie všetkých ich potrebných výdavkov, je vylúčená. Žalovaný prevádzal finančné prostriedky v prospech účtu G.. Š., za trvania manželstva a teda za trvania BSM, za účelom vytvorenia dostatočnej sumy peňazí na kúpu pozemku a rodinného domu. Tento zakúpila následne výlučne

G.. O. Š.. V tomto rodinnom dome obaja dodnes bývajú a jeho výlučnou vlastníčkou je G.. O. Š.. Hypotekárny úver poskytla Slovenská X., Y..X., pre ktorú žalovaný v tom čase pracoval. Žalovaný previedol v prospech účtu G.. Š. v období rokov 2007 až 2010 celkovo sumu 106.879,43 eura. Prevody neboli viazané na spoluprácu v rokoch 2009 a 2010, ale dôvod týchto prevodov musel nastať v čase, keď k nim začalo dochádzať. Dôvod teda musel vzniknúť v roku 2007. Okresný súd Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 40C/440/2009 o zrušenie vyživovacej povinnosti pre manželku, v rozsudku zo dňa 25.05.2011 v rámci preverovania majetkových pomerov žalovaného výslovne uviedol: „súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ (G.. N.) býva v rodinnom dome, ktorého vlastníčkou je jeho priateľka G.. O. Š., ktorej v pravidelných intervaloch poukazoval na jej účet sumy mesačne prevyšujúce 3.000 eur.“

K prvému prevodu došlo dňa 12.7.2017, t. j. v čase, keď už bola G.. Š. tehotná

(6. mesiac tehotenstva) a čakala so žalovaným dieťa. Spolu so žalovaným žili v prenajatom byte. Pre potreby budúcej rodiny bolo potrebné zabezpečiť vlastné bývanie. G.. Š. mala odísť na materskú dovolenku a z jej strany nebolo možné očakávať v blízkej budúcnosti väčší obnos finančných prostriedkov. Výlučne G.. Š. uzatvorila Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve na rodinný dom dňa 30.6.2008. Lehota na zaplatenie prvej splátky kúpnej ceny vo výške 30.955,96 eura (932.579,20 Sk) bola do 7.7.2008. Žalovaný previedol v prospech účtu G.. Š. o období od 12.7.2007 do 7.7.2008 sumu vo výške 26.870,48 eura. Podrobné vyjadrenie k tejto veci je uvedené v jej písomnom vyjadrení zo dňa 11.9.2016. Listiny predložené žalovaným nepreukazujú skutočnosť, že žalovaný musel spolupracovať s G.. Š.Í. a vyplácať jej odmenu za prijaté služby z oblasti IT. Prehľad vystavených faktúr G.. Š.O. nie je nikým podpísaný a teda pravdivosť uvedených údajov nie je nikým garantovaná. Zoznam faktúr G.. Š. a jej daňové priznania nemôžu byť dôkazom o tom, že G.. Š. so žalovaným skutočne spolupracovala. Skutočnosť, že súčet súm uvedený v jej zozname faktúr za konkrétny rok súhlasí s výškou jej hrubého príjmu uvedenou v daňovom priznaní nemôže byť dôkazom o tom, že žalovaný G.. Š. uvedenú sumu vyplatil z dôvodu reálneho prijatia plnenia od G.. Š.. Jediná skutočnosť, ktorá z predložených listín vyplýva je to, že obe sumy majú rovnakú výšku. Žiadnu inú skutočnosť z predložených listín nie je možné vyvodiť. Žalovaný nepredložil ani jedinú faktúru G.. Š., ako relevantný účtovný doklad, ktorým bola odmena za údajne vykonanú prácu vyúčtovaná. Zásadnou skutočnosťou však ostáva, s ohľadom na blízky - milenecký pomer žalovaného a G.. Š., či bolo za daných okolností nevyhnutné od G.. Š. odoberať akékoľvek plnenie a teda sa jednalo o výdavky na strane žalovaného, ktoré boli nevyhnutné na dosiahnutie jeho zisku - účelu podnikania. Argumentácia, ktorú žalovaný v priebehu súdneho konania uviedol, že údajne podala podnet na daňovú kontrolu, čo viedlo k nutnosti žalovaného rozviazať zmluvné vzťahy s jeho partnermi a viedlo k nutnosti spolupracovať s G.. Š., sa nepotvrdila. Finančné prostriedky prevedené žalovaným v prospech účtu G.. Š.Č. slúžili na úhradu časti kúpnej ceny rodinného domu v I. L., v ktorom dodnes spoločne žijú.

14.2 Pokiaľ ide o sumu 3.181,55 eura, ktorú žiadala zahrnúť do BSM, ako sumu, ktorú žalovaný použil na kúpu zariadenia do bytu na W. J.G. Q. W. za obdobie od septembra 2006 do februára 2007, túto súd prvej inštancie do BSM nezahrnul, nakoľko mal za to, že do BSM mali byť zahrnuté veci (zrejme hnutelné), ktoré žalovaný za túto sumu kúpil. Keďže však žiadna zo strán tieto veci neoznačila, tak ich nemohol vyporiadať. Podľa ustálenej praxe platí, že predmetom vyporiadania BSM nie sú investície, ktoré manželia spoločne vynaložili na získanie spoločnej veci, ale samotná vec, ktorá bola uvedenými investíciami získaná. V prípade výdavkov súvisiacich zrejme so zariadením bytu na W. J. Q. W. sa nikdy nejednalo o spoločné výdavky za účelom získania spoločných vecí. O týchto výdavkoch nemala žiadnu vedomosť a dodnes ani nevie, na čo konkrétne boli tieto výdavky vynaložené. Jednalo

sa o výdavky, ktoré vyplynuli z výpisov z účtu žalovaného, ktoré zabezpečil súd prvej inštancie v súdnom konaní. Jednalo sa o použitie finančných prostriedkov pre osobné potreby žalovaného. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 17.1.2001, sp. zn. 22Cdo/2433/1999, ak vybral jeden z manželov za trvania manželstva z vkladnej knižky peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom BSM, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v BSM; ak takéto použitie nepreukáže, je potrebné vybrané prostriedky zahrnúť do masy BSM. Žalovaný nepopieral, že by tieto finančné prostriedky nespotreboval pre svoje osobné potreby. Žiadal však, aby tieto neboli zahrnuté do masy BSM. Na strane žalovaného sa jednalo o výber finančných prostriedkov z bankového účtu bez toho, aby o tom mala akúkoľvek vedomosť. To, že tieto prostriedky boli použité pre účely jeho bývania na W. J. Q. W., konkrétne nákup zariadenia, je len jej hypotézou. Mala za to, že s ohľadom na vyššie citovaný judikát, majú byť do masy BSM zahrnuté finančné prostriedky, ktoré žalovaný z bankového účtu vybral a nie to, čo za tieto peniaze nadobudol. Žalovaný v priebehu celého konania netvrdil ani nepreukázal, že by tieto finančné prostriedky použil pre potreby ich rodiny.

14.3 Pokiaľ ide o sumu 573,99 eura, ktorú žiadala zahrnúť do BSM, ako sumu, ktorú žalovaný použil na výlety do zahraničia v období august a september 2006, túto súd prvej inštancie do BSM nezahrnul, nakoľko vyhodnotil, že sa jednalo o bežnú vec. Žalovaný v lete 2006 odôvodňoval nezáujem navštevovať deti aj mňa svojimi zdravotnými problémami a značným množstvom pracovných povinností. Napriek tomu sa však vybral sám na zahraničnú dovolenku. Z morálneho hľadiska je neospravedliteľné, aby ju a deti v druhej polovici roka 2006 nechal žalovaný bez akejkoľvek finančnej podpory, zrušil dispozičné právo k bankovým účtom, na domácnosť ani na deti neprispieval, vedel, že z rodičovského príspevku nie schopná uhrádzať náklady na rodinu, vystavil ich stavu núdze (a to len v snahe jej ublížiť) a sám si odišiel na zahraničnú dovolenku. Podľa nálezov Ústavného súdu ČR zo dňa 21.10.2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07, zásada súladu výkonu práv s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie slušnosti. Aj keď sa nejedná o vysokú sumu (s ohľadom na príjem žalovaného), je neakceptovateľné, aby tieto výdavky neboli zahrnuté do masy BSM.

14.4 Pokiaľ ide o nájomné za byt na S. J. Q. W. za obdobie od januára 2009 do augusta 2017 v sume 75.955,36 eura; z hľadiska preukazovania presnej výšky nájomného nie je možné predložiť priamy dôkaz. Žalovaný s bytom disponoval výlučne sám bez toho, aby ju o čomkoľvek informoval. Prijaté finančné prostriedky boli jeho nezdaneným príjmom. Bývala v Košiciach a starala sa o ich dve maloleté deti. Nemohla pravidelne kontrolovať osoby, ktoré v ich byte žijú. Žalovaný na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 24.2.2016 vyhlásil, že byt neužíva a v súčasnosti je prenajatý. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 22.5.2017 uviedol, že byt od roku 2016 prenajíma v rámci Airbnb, ale údajne nevie povedať od ktorého dátumu. Žalovaný na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 24.2.2016 uviedol, že v byte sporadicky jeho kolegovia na jednu alebo dve noci prebývali, ale nikdy to nebolo dlhšie. Dôkazy, ktoré súdu predložila jednoznačne preukazujú, že byt užívali cudzie osoby. Podľa vyjadrenia žalovaného ponechal v našom byte prihlásenú jednu osobu z dôvodu, že inak by došlo k odpojeniu bytu od energií. Žalovaný uviedol, že po celú dobu, t. j. od januára 2009 do augusta 2017 sám byt nikdy neužíval. Chodil byt sporadicky len kontrolovať a podľa potreby upratať. Žalovaný umožnil byt užívať jeho kolegom, ktorí v byte údajne prespávali. Ak by kolegovia žalovaného v byte skutočne len sporadicky prespali, nedošlo by k takmer žiadnemu nárastu spotreby energií. Súdu prvej inštancie však predložila ročné vyúčtovania za byt s tým, že z nich vyplýva aj to aká bola prvotná spotreba jednotlivých energií v roku 2008 a ako sa v priebehu rokov zvyšovala. V roku 2008 boli náklady na byt 801,63 eura v roku 2015 už boli tieto náklady vo výške 1.513,51 eura. Spotreba jednotlivých energií jednoznačne preukazuje, že byt bol užívaný. Spotreba energií rástla a to za situácie, keď v byte údajne nikto nebýval.

Z predložených písomných dôkazov vyplýva, že za obdobie od júla 2016 do júla 2017 hodnotilo pobyt v našom byte 51 osôb, ktoré tam boli ubytované prostredníctvom Airbnb. Ubytovanie bolo určené pre 8 osôb. Cena nájmu pre jednu osobu za noc bola stanovená na 15,77 eura. Obdobie rokov, kedy došlo k nárastu spotreby energií v byte je obdobím, v ktorom bol byt prenajímaný. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.3.2009, sp. zn. III. ÚS 321/08, že v občianskom súdnom konaní sa síce uplatňuje prejednací princíp, v zmysle ktorého spočíva dôkazné bremeno predovšetkým na účastníkoch konania. Pre prípady, keď účastník konania preukáže základ uplatneného nároku, ale objektívne, z dôvodov ktoré nie sú ním zavinené, nemôže predložiť dôkazy, týkajúce sa výšky uplatneného nároku, postupuje súd v zmysle § 136 O. s. p. (v súčasnosti § 264 ods. 1 C. s. p.). Podľa tohto ustanovenia platí, že ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami

alebo ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy. V prípade stanovenia výšky nájmu za prenájom bytu na S. J.G. Q. W., teda ponechala na úvahu súdu aká výška je primeraná s ohľadom na okolnosti prípadu. Z hľadiska ustálenia masy BSM a jeho rozsahu poukázala na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/5/2007, v zmysle ktorého ak v konaní o vyporiadanie niektorých z účastníkov tvrdí, že niektoré veci do vyporiadania nepatria, musí toto svoje tvrdenie preukázať hodnoverným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje účastníka, ktorý tvrdí, že konkrétna vec alebo právo do vyporiadania nepatrí. Inak platí zásada, že veci existujúce za trvania manželstva účastníkov patria do BSM a treba ich vyporiadať. Mala za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že poskytovanie ubytovania v byte tretím osobám po dobu 6 a pol roka realizoval bezplatne. K tejto položke masy BSM sa žalovaný obmedzil len na konštatovanie, že byt neprenajímал. Následne, po predložení fotografií, z ktorých bolo zrejmé, že nejaké osoby byt užívajú pripustil, že byt prenajímал ale bez toho, aby mal z tohto prenájmu príjem. Na otázku súdu prvej inštancie ako dlho byt prenajímал žalovaný uviedol, že si už nepamätá. Počas celej doby trvania súdneho konania, t. j. 6 rokov, žalovaný nepredložil ani neoznačil jediný dôkaz, ktorý mal slúžiť na preukázanie jeho tvrdení. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.7.2009, sp. zn. 4Cdo/217/2007 občianske súdne konania je ovládané prejednacou zásadou, ktorá je v § 101 ods. 1 O. s. p.

(Čl. 8, § 150, § 185 C. s. p.) vyjadrená tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 prvá veta O. s. p. následne ustanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci.

14.5 Vyčítala súdu prvej inštancie, že nie je možné nepriznať úspešnému účastníkovi náhradu trov konania len na základe všeobecného záveru. Pri rozhodovaní o náhrade trov je potrebné prihliadať na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde, ich postoj v konaní ako aj náklady, ktoré museli uplatniť v záujme účelného bránenia svojich práv v súdnom konaní. V tomto type sporu súd prihliada jednak na to, či tá zo strán sporu, ktorá mala vo veci úspech, sa snažila pred zahájením sporu s protistranou dohodnúť a jednak, či procesné podania tejto strany kvalitatívne a kvantitatívne aspoň približne zodpovedali tomu, ako súd vo vecí samej rozhodol. Žalobkyňa bola ochotná aj v priebehu sporu so žalovaným uzavrieť zmier, ale žalovaný takýto postup odmietol a zmier nebol ochotný uzavrieť. V zmysle ustálenej judikatúry súd pri rozhodovaní o nákladoch konania o vyporiadanie BSM prihliada k výške požadovaného a skutočne priznaného podielu, k spôsobu, akým strany sporu navrhli BSM vyporiadať a ako túto otázku posúdil konajúci súd a zohľadniť i výsledok sporu medzi stranami o to, ktoré veci (majetkové položky) do BSM prináležia a ktoré nie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vyššie uvedenými kritériami vôbec nezaoberal. Neurčil ani pomer úspechu resp. neúspechu sporových strán. Obmedzil sa len na konštatovanie, že každá zo strán sporu mala čiastočný úspech a čiastočný neúspech. V tomto smere je preto napadnuté rozhodnutie súdu nepreskúmateľné.

14.6 Z hľadiska starostlivosti o rodinu, zabezpečovania jej potrieb a vytvárania zdravého prostredia pre výchovu detí poukázala na to, že žalovaný sa počas trvania manželstva neangažoval vo výchove detí a ich starostlivosti. Svoj čas venoval práci, firemným akciám, posedeniam a oslavám, športovým aktivitám a v neposlednom rade mimomanželskému pomeru s G.. Š.. Žalobkyňa zabezpečovala chod domácnosti aj starostlivosť o deti. Žalovanému takéto rozdelenie úloh vyhovovalo a nemal v úmysle ho meniť. Žalovaný si s budúcnosťou rodiny žiadne starosti nerobil. Z hľadiska nakladania s financiami sa jeho nezodpovednosť opakovane prejavovala v tom, že takmer všetky odvody poisťného a daňové povinnosti platil s úrokmi z omeškania a až na základe exekučných konaní. Náklady na tieto konania a uložené sankcie predstavovali výrazný výdavok z prostriedkov rodiny. Argument žalovaného spočíval v tom, že sa „nemám starať do jeho podnikania“. Žalovaný častokrát zatajil mimoriadne odmeny, či prémie a použil ich výlučne na uspokojovanie svojich vlastných potrieb. K rozvratu manželstva došlo z dôvodu, že žalovaný od roku 1997 udržiaval mimomanželský pomer s G.. O. Š.. Žalovaný nechcel pripustiť, že by sa mal počas trvania nášho manželstva vzdať svojho mimomanželského pomeru. Bol presvedčený, že je možné viesť manželský aj milenecký život súčasne a na vzťahy v rodine to nebude mať žiaden negatívny vplyv. Uspokojovanie záujmov žalovaného bolo vždy na prvom mieste bez ohľadu na potreby ostatných. Od mája 2003 mal žalovaný prenajatý byt na A. J. Q. H., ktorý využíval pre svoje súkromné potreby - stretávanie sa s G.. Š.. O tejto skutočnosti nemala vedomosť. Náklady na prevádzku tohto bytu uhrádzal žalovaný z prostriedkov tvoriacich BSM. Celú situáciu považovala za neúnosnú a navrhla

žalovanému návštevu manželskej poradne, psychológa alebo kultivovaný rozvod na základe vzájomnej dohody. Všetky návrhy žalovaný odmietol. Reagoval impulzívne a opakovane poukazoval na to, že si iba vymýšľa a nie je to pravda. Žalovaný odmietol ukončiť mimomanželský pomer. Situácia v spolužití so žalovaným v dôsledku jeho nepredvídateľného správania začala byť neúnosná a mala negatívny dopad na psychický stav detí. V decembri 2005 podala návrh na rozvod. Žalovaný však na pojednávania nechodil a konanie viac menej ignoroval. Toto správanie prezentoval ako snahu zachrániť manželstvo. Na druhej strane však pokračoval v mimomanželskom pomere a nemal v úmysle sa ho vzdať. Spolužitie so žalovaným bolo komplikované a vzájomné hádky vyústili až do fyzického násillia. V lete 2006 po tom, čo na ňu za prítomnosti syna žalovaný zaútočil, podala na žalovaného trestné oznámenie. Žalovaný v lete 2006 zrušil jej dispozičné právo k všetkým spoločným účtom. Zároveň jej nedával žiadne finančné prostriedky na deti ani na domácnosť. Maloletá dcéra mala v tom čase dva roky a ona bola na rodičovskej dovolenke. V septembri 2006 žalovaný opustil spoločnú domácnosť a nasťahoval sa spolu X. G. O. Š. a jej maloletým synom do podnájmu do X-G. W. na W. J. Q. W.. Po fyzickom útoku žalovaného už musela vyhľadať odbornú pomoc v Centre Nádej - Pomoc ohrozeným deťom. Jej jediným príjmom bol rodičovský príspevok, situácia bola neudržateľná. Nakoniec z dôvodu obáv o zdravý psychický vývoj syna U. a na radu psychologičky z Centra Nádej sa v novembri 2006 presťahovala s oboma maloletými deťmi do Košíc k jej rodičom. Žalovaný začal platiť výživné až v januári 2007 na základe rozhodnutia súdu.

14.7 S ohľadom na uvedené mala za to, že do masy BSM patria aj položky, ktoré súd prvej inštancie nevyporiadal z dôvodu, že ich nie je možné zahrnúť do masy BSM. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov sa do výlučného vlastníctva žalobkyne prikazujú nasledovné veci: Nehnuteľnosti: (i) byt č. XXX na X. F., vo vchode XX/A na J. S.G. Q. W., nachádzajúci sa v bytovom dome súpisné č. XXXXX, popis stavby S. J. XXA, XXB, XXC, XXD, XXE, XXF, XXG, XXH, postavenom na parcele registra „I. Č.. XXXX/XXX, o výmere 2.329 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria a k bytu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve domu o veľkosti XXXX/XXXXXXXXX zapísané na liste vlastníctva

č. XXXX, katastrálne územie H., ktorý vedie Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor; (ii) nebytový priestor - L., priestor Č.. X - XXXX, ktorý sa nachádza v suteréne bytového domu postaveného na S. J., Q. S., bytový dom súpisné č. XXXXX, popis stavby S. J. XXA, XXB, XXC, XXD, XXE, XXF, XXG, XXH, postavený na parcele registra „I. Č.. XXXX/XXX, o výmere 2.329 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria a k nebytovému priestoru prislúchajúci podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti XXX/XXXXXXXXX zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie H., vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor; (iii) pozemky parcela registra „I. Č.. XXXX/X, o výmere 5.735 m², druh pozemku: ostatné plochy, parcela č. XXXX/XXX, o výmere 2.329 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parcela č. XXXX/XXX, o výmere 31 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parcela č. XXXX/XXX, o výmere 97 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o veľkosti spoluvlastníckeho podielu XXXX/XXXXXXXXX na liste vlastníctva

č. XXXX, katastrálne územie H., ktorý vedie Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor; (iv) pozemok parcela registra „I. Č.. XXXX/XXX, o výmere 487 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o veľkosti spoluvlastníckeho podielu XXXX/XXXXXXXXX a XXX/XXXXXXXXX, na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie H., ktorý vedie Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielov čiastku 57.569,01 eura na účet žalobkyne do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že pokiaľ ide o časť finančných prostriedkov vo výške 50.100 eur, ktoré previedol na účet G.. Š.; súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný preukázal dôvodnosť prevodu tejto sumy na účet

G.. Š., pričom táto suma vyplývala z podnikateľskej spolupráce s G.. Š.. Žalobkyňa naopak tvrdí, že zoznam faktúr G.. Š. a jej daňové priznania, nemôžu byť dôkazom o tom, že G.. Š. so žalovaným skutočne spolupracovala. Táto suma bola podľa vyjadrenia žalobkyne poskytnutá G.. Š.O., za účelom vytvorenia dostatočnej sumy peňazí na kúpu pozemku a rodinného domu. K uvedenému žalovaný považoval za potrebné poukázať, že hypotéza žalobkyne, o tom že predmetná suma bola zo strany žalovaného vyplatená G.. Š. na účel kúpy nehnuteľnosti, ktorá mala slúžiť na zabezpečenie ich spoločného bývania, žalobkyňa ničím nepreukázala. Skutočnosť, že G.. Š. mala záujem kúpiť nehnuteľnosť žiadnym spôsobom nevyvracia, že by nemohla vykonávať podnikateľskú činnosť, a tiež

to nijakým spôsobom nevyklučuje, aby túto činnosť vykonávala pre neho. V tomto smere mal za to, že tvrdenia žalobkyne v tejto súvislosti sú len ničím nepreukázané a žiadnymi dôkazmi nepodložené hypotézy a domnienky. Absurdnou vyznieva veta: „Skutočnosť, že súčet súm uvedený v jej zozname faktúr za konkrétny rok súhlasí s výškou jej hrubého príjmu uvedenou v daňovom priznaní nemôže byť dôkazom o tom, že žalovaný G. Š. uvedenú sumu vyplatil z dôvodu reálneho plnenia od G. Š.“. Predmetné tvrdenie žalobkyne sa nezakladá na pravde a navyše toto tvrdenie nepodložila žiadnym dôkazom.

15.1 Pokiaľ ide o náklady na zariadenie bytu na W. J. Q. W. vynaložené v období od septembra 2006 do februára 2007 v sume 3.181,55 eura; súd prvej inštancie v tejto veci uviedol, že do BSM nepatrí suma, ale veci, ktoré žalovaný za túto sumu kúpil a nakoľko ich žiadna zo strán neoznačila, súd prvej inštancie ich nemohol vyporiadať. Z uvedeným názorom súdu sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil. Žalobkyňa naopak tvrdí, že v prípade výdavkov súvisiacich so zariadením bytu na W. J. Q. W. sa nikdy nejednalo o spoločné výdavky za účelom získania spoločných vecí. Žalobkyňa sa o týchto výdavkoch dozvedela až z výpisov z účtu žalovaného, ktoré si zadovážil súd prvej inštancie a do dnešného dňa nevie, na čo konkrétne boli tieto výdavky vynaložené, ale určite sa jednalo o použitie finančných prostriedkov pre osobné potreby žalovaného. Uvedené je v rozpore s tvrdením žalobkyne v žalobe zo dňa 22.10.2013: „Okrem toho, v rokoch 2006-2007 z nášho účtu (podľa dostupných výpisov) použil aj finančné prostriedky na nákup zariadenia bytu a elektroniky v W. na W. X v hodnote cca 150 000 Sk.“ Žalobkyňa v súčasnosti tvrdí, že „To, že tieto prostriedky boli použité pre účely jeho bývania na W. J. Q. W., konkrétne nákup zariadenia, je len mojou hypotézou.“ Tvrdenia žalobkyne však vzbudzujú dojem, že si argumentáciu prispôbuje podľa toho ako jej to vyhovuje, čo navyše potvrdzuje, že jej tvrdenia boli častokrát ničím nepodložené hypotézy.

15.2 V súvislosti so sumou 573,99 eura na výlety do zahraničia za obdobie august a september 2006; súd prvej inštancie v tejto veci vyhodnotil, že sa jedná o bežnú vec, a teda ju do masy BSM nezahrnul. S uvedeným právnym názorom sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil. Žalobkyňa v tejto súvislosti uviedla, že je z morálneho hľadiska neospravedliteľné, aby žalovaný ju a deti v druhej polovici roka 2006 nechal bez finančnej podpory, zrušil jej dispozičné oprávnenie k účtom, neprispieval na domácnosť, ani na deti pričom vedel, že ona z rodičovského príspevku nie je schopná uhrádzať náklady na rodinu a v snahe ublížiť žalobkyne, ich vystavil žalovaný stavu núdze. V snahe žalobkyne navodiť dojem finančnej núdze považoval žalovaný za potrebné poukázať na nasledovné: (i) v októbri 2006, v čase keď odišiel zo spoločnej domácnosti disponovala finančnými čiastkami na účte v Tatra banka, a.s. vo výške 6.500 eur a na účte v Slovenskej sporiteľni, a.s. vo výške 25.000 eur, od októbra 2016 jej poukazyval k rukám výživné na deti vo výške 664 eur mesačne, následne výživné na manželku, náklady na byt na S. splácal v celom rozsahu žalovaný (aj hypotekárny úver aj ostatné náklady spojené s užívaním bytu); (ii) navyše bežné výdavky žalobkyne, resp. akékoľvek výdavky žalobkyne z BSM neboli vôbec v súdnom konaní preukazované. V októbri 2006 sa na základe požiadavky právneho zástupcu žalobkyne, resp. dohody právnych zástupcov žalobkyne a žalovaného, odsťahoval zo spoločnej domácnosti na S. J., kde však následne žalobkyňa vymenila zámky a v novembri 2006 odsťahovala spolu s deťmi aj so všetkými hnutelnými vecami, ktoré sa dali z tohto spoločného bytu odniesť, k rodičom do Košíc. Žalobkyňa žalovaného nielenže nepožiadala o súhlas s presťahovaním detí, ale o tejto skutočnosti ho ani len neinformovala, nakoľko sa to dozvedel až v škole, že deti sú odhlásené zo školy. Navyše žalobkyňa si za obdobie od 29.7.2005 do 13.9.2006, t. j. pred plánovaným odchodom do Košíc, previedla zo spoločných finančných úspor sumu vo výške 760.000 Sk.

15.3 Ďalej vo vzťahu k nájomnému z prenájmu bytu na S. J. Q. W. za obdobie od januára 2009 do augusta 2017 v sume 75.955,36 eura, ku ktorému súd prvej inštancie poukázal na to, že nebolo preukázané v akom období mal byť predmetný byt prenajímaný a akú sumu mal žalobca utŕžiť; žalobkyňa nepredložila žiadne podstatné dôkazy, ktorými by sumu 75.955,36 eura, ktorú mal utŕžiť z prenájmu bytu, dostatočne preukázala. V tomto smere mal za to, že je to jedna z ďalších hypotéz žalobkyne. Čo sa týka poskytovania nehnuteľnosti v rámci konceptu Airbnb, tak tento koncept nezabezpečuje, že nehnuteľnosť je neustále prenajímaná, čo by malo jej vlastníkovi priniesť pravidelné mesačné nájomné. Napriek tomu žalobkyňa pri výpočte požadovanej výšky vychádzala z trhového mesačného nájomného. Navyše žalovaná poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.3.2009, sp. zn. ÚS 321/08, v ktorom je uvedené, že ak účastník konania preukáže základ uplatneného nároku, ale z objektívnych dôvodov nemôže predložiť dôkazy, týkajúce sa výšky uplatneného nároku, výšku nárokov určí súd podľa svojej úvahy v zmysle § 264 ods. 1 C. s. p.; v uvedenom prípade však

žalobkyňa nepreukázala základ uplatneného nároku. Žalobkyňa si uplatňovala zahrnúť do masy BSM mesačné trhové nájomné za obdobie od januára 2009 do augusta 2017, pričom nebolo preukázané, že byt v danom období byt prenajímala a taktiež nebolo preukázané, že by bol byt kontinuálne prenajímaný za dohodnuté mesačné nájomné, ktoré by mu bolo pravidelne poukazované, a na základe predložených dôkazov žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť sumy 75.955,36 eura, ktorú si vypočítala ako pravidelné mesačné nájomné za obdobie od januára 2009 do augusta 2017. Žalobkyňa navyše tvrdí, že neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že poskytovanie ubytovania v ich byte tretím osobám po dobu 6 a pol roka realizoval bezplatne. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, resp. negatívnu skutočnosť, v tomto prípade, že neprenajímala byt v období, ktoré uviedla žalobkyňa. Ak žalobkyňa tvrdila, že prenajímala byt na S.Š. Q. období od januára 2009 do augusta 2017 a mal obdržať za tento nájom sumu 75.955,36 eura, mala túto skutočnosť preukázať, nie zakladať skutočnosti na hypotézach.

15.4 Navyše mal žalovaný za to, že do masy BSM nemala byť zahrnutá ani suma vo výške 22.306,31 eura, ktorá predstavovala nájomné vo výške 16.000 Sk za obdobie od 1.10.2006 do 31.3.2011, ktoré uhradil. Súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade žalovaný tvrdil, že tento nájom si našiel po dohode so žalobkyňou, čo však táto v konaní popierala, pričom žalovaný toto svoje tvrdenie jednoznačne nepreukázal. K uvedenému poukázal, že žalobkyňa sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti v novembri 2006, pričom vymenila zámky a zobrala zariadenie bytu do Košíc kam sa aj s deťmi odsťahovala. Uvedené je v rozpore s jej tvrdením, že jej bránil byt na S. užívať. Navyše žalobkyňa v decembri 2005 podala návrh na rozvod, dňa 1.10.2006 sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, v novembri 2006 sa žalobkyňa spolu s deťmi odsťahovala do Košíc, pričom v novembri 2007 zobrala návrh na rozvod späť (medzitým si uplatňovala nárok na výživné na manželku, pričom ako navrhovateľka jediná mala právo disponovať s návrhom na rozvod, teda žalovaný v tomto konaní späťvzatie návrhu nemohol ovplyvniť, pričom sa žiadna z okolností, ktoré mali byť príčinou rozvratu manželstva nezmenila, navyše žalobkyňa stále bývala aj s deťmi v Košiciach, tak následne podal 6.2.2008 návrh na rozvod žalovaný; konanie pod sp. zn. 6C/160/2009). Z dôvodu, aby sa vídal s deťmi, sa dohodli, že v byte na S. bude bývať žalobkyňa s deťmi, čo sa napokon aj tak nestalo. V tejto súvislosti poukázal aj na svoju výpoveď zo dňa 24.2.2016: „V rámci rokovaní o uzavretí rodičovskej dohody sme sa s navrhovateľkou bavili, že by sa od 01.01.2007 vrátila do bytu, takže tento musel byť voľný pre ňu. Nakoniec sa tam nevrátila. Ja som ju oslovoval s tým, aby sme byt prenajímali, aby sme zbytočne nestrácali finančné prostriedky.“ V byte na S. od roku 2006 do teraz nebývala ani žalobkyňa ani žalovaný, ktorý si z uvedeného dôvodu musel zabezpečiť náhradné bývanie, pričom splátku hypotekárneho úveru za byt na S., ako aj úhrady za služby spojené s užívaním tohto bytu naďalej hradil žalobca v celom rozsahu bez pričinenia žalobkyne. Súd prvej inštancie sa po celý čas zaoberal skúmaním príjmov a výdavkov, ktoré vnesol do BSM, a ktoré z BSM použil na svoj majetok, avšak žalobkyňa používala prostriedky z BSM na svoje bežné výdavky, pričom jej uhradil aj výživné na manželku v sume 5.000 Sk (cca 166 eur) mesačne od 5.10.2006.

15.5 Okrem sumy nájomného žalovaného vo výške spolu 22.306,31 eura nemala byť do masy BSM zahrnutá ani suma spolu vo výške 95.266,55 eura, ktorá údajne predstavuje príspevok do spoločnej domácnosti žalovaného a G.. Š. za obdobie od októbra 2006 do februára 2010, teda spolu za 41 mesiacov v sume 70.000 Sk. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú z jeho vyjadrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008, na ktoré poukazovala aj žalobkyňa. Zápisnica z pojednávania v konaní sp. zn. 22P/103/2008, zo dňa 27.10.2008, sa nachádza v súdnom spise na č. I. 84, kde uviedol, že prispieva do domácnosti mesačne sumou 70.000 Sk, ale na druhej strane vysvetľoval, že z tej sumy odvádza aj hypotéky, výživné, aj náklady na byt na S., a vlastne že táto suma slúži na pokrytie všetkých jeho výdavkov. Uvedené tvrdenie žalovaného je navyše zo dňa 27.10.2008, pričom súd prvej inštancie vopred „predpokladal“, že táto skutočnosť trvala bezo zmeny do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bez bližšieho dokazovania. Rovnako súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM aj sumu 39.832,70 eura za prenájom motorového vozidla vo výške 25.000 Sk mesačne za obdobie od novembra 2006 do októbra 2010, pričom si v tomto smere osvojil argumentáciu žalobkyne, že túto sumu ako výdavok uvádzal v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 6C/198/2006, pričom ako mesačný výdavok - nájomné za motorové vozidlo žalovaný nepopieral ani v odvolaní zo dňa 29.10.2007. Žaloba na vyporiadanie BSM bola žalobkyňou podaná 22.10.2013. V konaní pod sp. zn. 6C/198/2006 súd rozhodol rozsudkom dňa 29.5.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.4.2009. V tejto súvislosti nepovažoval za správne, aby súd prvej inštancie „predpokladal“ bez bližšieho dokazovania v predmetnom konaní, či tento výdavok, v akej výške a do kedy

žalovaný uhradil. V odseku 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku teda súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM sumu vo výške 95.266,55 eura, ktorá má predstavovať príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š.. Z tejto sumy sa však financovalo aj mesačné nájomné za byt a ďalšie náklady, ako aj náklady na motorové vozidlo. Z uvedeného dôvodu považoval okrem sumy 70.000 Sk mesačne v odseku 48 rozsudku, ďalšie sumy uvedené v odseku 47 (nájom za byt) a 46 (nájom za motorové vozidlo) rozsudku za zahrnuté do masy BSM duplicitne. Suma 39.832,70 eura a suma 22.306,31 eura bola do masy BSM zahrnutá duplicitne, t. j. bola nesprávne navyše zahrnutá do masy BSM. Žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008 uviedol, že zo sumy 70.000 Sk mesačne (2.323,57 eura) platí okrem aj ostatné výdavky ktoré má. Navyše uvedené vyslovil žalovaný dňa 27.10.2008. Z tohto tvrdenia súd prvej inštancie opätovne do budúca „predpokladal“, že túto čiastku vynakladal až do októbra 2010, t. j. do nadobudnutia právoplatnosti rozvodu manželstva. Uvedené posúdenie súdu prvej inštancie nepovažoval za správne. Ďalej súd prvej inštancie v odseku 51 zahrnul do masy BSM sumu 56.779,34 eura, ktorú previedol na účet G.. Š.. Súd prvej inštancie uznal dôvodnosť prevodu sumy 50.100 eur na účet G.. Š., ktorá vyplývala z ich podnikateľskej spolupráce. Vo zvyšku sumu vo výške 56.779,34 eura zahrnul do masy BSM. V tomto prípade vôbec nezaoberal ani nevysporiadal s jeho argumentáciou v podaniach zo dňa 12.11.2008 a 27.12.2008, že sumy, ktoré boli nad rámec fakturácie boli F. Š. darované. Tieto sumy nepoužil na zaobstaranie svojho výlučného majetku. Súd prvej inštancie v tomto prípade len uviedol, že ide o peňažnú sumu, ktorú žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba. Túto sumu však nepoužil pre seba, ale bola darovaná tretej osobe, a neobstaral si za ňu svoj majetok. Neplatnosť takéhoto darovania mala žalobkyňa namietat' v premlčacej lehote, ak tak neurobila, má sa za to, že došlo k platnému darovaniu tretej osobe; preto žalovaný považoval sumu 56.779,34 eura zahrnutú do BSM nedôvodne.

16. Žalobkyňa v odvolacej replike uviedla, že v prípade prevodu finančných prostriedkov žalovaného vo výške 50.100 eur v prospech účtu jeho súčasnej manželky, vtedajšej milenky G.. O. Š.; žalovaný síce tvrdí, že je údajne absurdné, ak tvrdí, že aj keď súčet súm uvedených v zozname faktúr vypracovanom G.. Š. sa zhoduje s výškou jej hrubého príjmu v jej daňovom priznaní, nie je to dôkaz o tom, že žalovaný uvedenú sumu vyplatil z dôvodu reálneho plnenia zo strany G.. Š.. Do masy BSM žiadala zahrnúť sumu 106.879,34 eura, ktorú žalovaný previedol v rokoch 2007 až 2010 na účet G.. Š. Jej výška vyplývala z výpisov z účtu žalovaného, ktoré pre účely konania zabezpečil súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázala na to, že v priebehu konania sa zo strany žalovaného aj pri tejto položke menili dôvody, ktorými vysvetľoval presun finančných prostriedkov v prospech účtu G.. Š.. Žalovaný spočiatku tvrdil, že sa jednalo o platby za poskytnuté služby a boli platené z jeho firemného účtu, nakoľko on aj G.. Š. vtedy podnikali. Neskôr žalovaný začal tvrdiť, že iba časť týchto prostriedkov bola prevedená na účet G.. Š., a to vo výške 53.420 eur na základe vystavených faktúr za poskytnuté služby a suma 54.457 eur bol dar G.. Š., pričom žalobkyňa nenamietala včas relatívnu neplatnosť jednotlivých darovaní. V súvislosti s týmto darovaním žalovaný zároveň uviedol, že išlo o to, že voči nemu boli v tom čase vedené exekučné konania a týmto spôsobom sa snažil ochrániť peniaze, nakoľko tieto potreboval na platenie účtov, financovanie spoločnej domácnosti, prevádzkovanie jeho podnikania, platby dodávateľom. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že prevod finančných prostriedkov žalovaného vo výške 50.100 eur považuje za dôvodný, nakoľko súčet súm uvedený v zozname faktúr G.. Š. je zhodný so sumou jej hrubého príjmu uvedenou v jej daňovom priznaní. Opätovne poukázala na to, že zoznam faktúr si vypracovala G.. Š. sama, nikdy neboli predložené faktúry, z ktorých by bolo zrejmé aké plnenie mala žalovanému poskytnúť a v akom rozsahu, či výška odmeny bola adekvátna povahe a rozsahu údajného plnenia zo X. G.. Š.. Žalovaný previedol v prospech Ú. G.. Š. v období rokov 2007 až 2010 celkovo sumu 106.879,43 eura. Prevody neboli viazané na spoluprácu v rokoch 2009 a 2010, ale dôvod týchto prevodov musel nastať už v čase, keď k ním začalo dochádzať. Dôvod teda musel vzniknúť v roku 2007. K prvému prevodu žalovaného v prospech účtu G.. Š. došlo dňa 12.7.2007. V tom čase bola G.. Š. v 7 mesiaci tehotenstva. Na materskú dovolenku nastúpila cca 20.8.2007. Dňa 3.10.2007 sa jej narodila z pomeru so žalovaným dcéra N.. V mesiacoch jún 2007 a august 2007 previedol žalovaný v prospech jej účtu zakaždým sumu 3.319 eur, čo je jedna z najvyšších prevádzaných súm. Materská dovolenka, ktorá prešla do rodičovskej dovolenky mala u G.. Š. trvať cca do októbra 2010. Posledná platba v roku 2010 bola

G.. Š. prevedená dňa 19.10.2010. Prevody boli realizované v čase, keď bola

G.. Š. na materskej dovolenke s ich spoločnou dcérou, zároveň sa starala o spoločnú domácnosť, chod rodiny a jej maloletého syna. Na druhej strane žalovaný, s ohľadom na jeho príjem, mal dostatok finančných prostriedkov na uhrádzanie všetkých potrebných výdavkov a nebol odkázaný na to, aby od svojej partnerky, v čase rodičovskej dovolenky, vyžadoval ešte aj výkon práce. Predložený zoznam faktúr

G.. Š. nemôže byť dôkazom o tom, že G.. Š. skutočne poskytovala žalovanému odborné služby v oblasti analytických a programátorských prác informačných systémov pre banky a poisťovne, pripravovala a vytvárala distribučné dodávky a testovala ich. Z účtovného hľadiska je účtovným dokladom faktúra, ktorá preukazuje vyúčtovanie odmeny za poskytnuté plnenie. Táto je aj predmetom kontroly zo strany Daňového úradu a jej náležitosti stanovuje zákon. Zoznam faktúr je len evidenčnou listinou, ktorú si vyhotovuje účtovná jednotka. V konaní nebola predložená jediná faktúra vystavená G.. Š.. Navyše žalovaným predložený zoznam faktúr, údajne vystavených G.. Š., nie je ňou samotnou podpísaný a teda tento zoznam mohol vyhotoviť ktokoľvek a to aj bez vedomia G.. Š.. V roku 2007 začal byť verejnosti ponúkaný projekt S. Q. I. L., v časti Č. Q.. Spoločnosť G., Y.X. pripravila rodinné domy, dvojdomy i bytovky na okraji Č. Q. smerom na I. L.. Správu o tomto projekte priniesol dňa 13.6.2007 aj týždenník S.. Podľa vyjadrenia zástupkyne developera v tom čase začali s výstavbou inžinierskych sietí. Na jeseň 2007 mali položiť základy prvých domov. Jedná sa o projekt, v rámci ktorého zakúpila pozemok a rodinný dom aj G.. Š.. Žalovaný previedol v prospech účtu G.. Š. prvú platbu 12.7.2007. G.. Š. prijala v prospech svojho účtu v období od 1.1.2007 do 30.10.2010 sumy a zo konkrétne v roku 2007 sumu 13.875,06 eura, v roku 2008 sumu 23.584,28 eura, v roku 2009 sumu 30.180 eur, v roku 2010 sumu 40.240 eur, spolu suma 106.879,34 eura. S ohľadom na to, že žalovaný nebol ešte v roku 2007 rozvedený mala sa stať jedinou kupujúcou pozemku aj rodinného domu G.. Š.. Táto však mala byť od cca 20.8.2007 na materskej dovolenke. Kúpna cena však musela byť financovaná aj z hypotekárneho úveru. Aby došlo k navýšeniu bonity G.. Š. a mohla získať hypotekárny úver prevádzal žalovaný v jej prospech finančné čiastky. G.. Š. podpísala Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve Č.. C.-XXX/XXXXXX, dňa 30.6.2008. Z formálneho hľadiska sa malo jednať v rokoch 2009 a 2010 o podnikanie. Kúpnu zmluvu uzatvorila následne dňa 23.2.2010. V tom čase už vedela preukázať príjem pre posúdenie žiadosti o poskytnutie hypotekárneho úveru. Tento úver poskytla Slovenská X., Y.X., pre ktorú žalovaný pracoval. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti popierala, že prevody žalovaného v prospech účtu G.. Š. boli realizované z dôvodu skutočného vzájomného podnikania. Jednalo sa výlučne o účelový presun finančných prostriedkov z účtu žalovaného v prospech účtu G.. Š. v snahe riešiť ich bývanie formou kúpy pozemku a rodinného domu v I. L. výlučne G.. Š..

16.1 Pri položke náklady na zariadenie bytu na W. J. Q. W. vo výške 3.181,55 eura žalovaný poukázal na údajný rozpor v jej vyjadreniach, keď začlenila do masy BSM náklady na zariadenie bytu a po vydaní rozsudku namietla, že sa pri tejto položke nejednalo o konkrétne zariadenia, ale o finančnú čiastku, ktorú žiada vrátiť späť do BSM, nakoľko zariadenie nikdy spolu nekupovali ani ho nevidela. Ako už v odvolaní uviedla, o tom že k vynaloženiu týchto prostriedkov došlo sa dozvedela z výpisu z účtu žalovaného. Žalovaný s ňou žiadnu kúpu hnutelných vecí nekonzultoval. Hnutelné veci (nábytok) nikdy nevidela a ani nevie, kde sa v čase zániku manželstva tieto veci nachádzali. Nepozná jeho kvalitu, ani mieru opotrebenia a v konečnom dôsledku nevie, či v čase zániku manželstva ešte existoval. Od podania návrhu až do rozhodnutia súdu voči žalovanému uplatňovala finančnú čiastku, ktorú použil z finančných prostriedkov tvoriacich BSM pre svoje osobné potreby. To, že za tieto finančné prostriedky zrejme kúpil hnutelné veci sa domnievala podľa obchodných prevádzok, v ktorých žalovaný tieto finančné prostriedky vynakladal. Z výpisu z účtu je zrejme len to, v ktorom z obchodov žalovaný za tovar platil, nie je z neho možné určiť, čo konkrétne kúpil. Je nesporné, že žalovaný na zabezpečenie zariadenia bytu na W. J. Q. W. použil finančné prostriedky patriace do BSM. Prejav vôle žalovaného smeroval k uspokojeniu jeho osobných záujmov, nie záujmov rodiny. Žalovaný počas celého konania nepopieral skutočnosť, že sa jednalo o finančné prostriedky použité pre účely jeho vzťahu X. G.. Š.. S jej rodinou tieto výdavky nemali nič spoločné. Z uvedeného dôvodu mala za to, že nie je namieste vyporiadať zariadenie bytu na W. J. v W., ale finančné prostriedky odčerpané z BSM na osobné potreby žalovaného.

16.2 Pokiaľ ide o položku nájomné z prenájmu bytu na S. J. Q. W. vo výške 75.955,36 eura žalovaný poukázal na to, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať aby preukázal to že byt neprenajímал nakoľko od nikoho nemožno žiadať, aby preukazoval neexistenciu určitej skutočnosti, resp. negatívnu skutočnosť. To, že žalovaný byt prenajímал preukazujú ňou predložené fotografie, informácie a fotografie zverejnené na internete, recenzie užívateľov ich bytu aj samotné vyjadrenie žalovaného počas súdneho konania. Prenajímanie bytu teda nie je spornou skutočnosťou, ktorú by musel žalovaný preukazovať. Nie je však zrejmalá výška nájmu, ktorú žalovaný za prenájom bytu získal. Z uvedeného dôvodu by ju mal v zmysle ustálenej judikatúry určiť súd úvahou. V súvislosti s disponovaním s bytom zo strany žalovaného poukázala na to, že syn U., ktorý opustil spoločnú domácnosť so žalovaným, sa presťahoval do bytu na S. J.. Syn je študentom vysokej Š. Q. W.. Žalovaný po vynesení napadnutého rozsudku u správcu bytového domu odhlásil všetky platby týkajúce sa užívania bytu. Následne, aby nedošlo k odpojeniu

bytu od energií musela tieto obnoviť, inak by syn v byte viac nemohol bývať. Aj tento krok žalovaného potvrdzuje, že žalovaný účelovo udržiaval byt a uhradil náklady s ním spojené, aby ho mohol vo svoj prospech prenajímať. Po tom, čo súd prvej inštancie vo veci rozhodol svoje aktivity definitívne ukončil. Pokiaľ by bola pravda, že žalovaný byt neprenajímal, nemal by dôvod nič meniť ani po vydaní napadnutého rozsudku.

17. Žalobca v odvolacej duplike považoval za potrebné uviesť, že G.. Š. podnikala v oblasti informačných technológií niekoľko rokov, a ako kvalitný IT špecialista so skúsenosťami z praxe v zahraničí, dosahovala dostatočný príjem na to, aby si okrem pokrytia vlastných výdavkov nazhromaždila dostatok vlastných prostriedkov na účte (úspor), aby bola tzv. bonitná pre banku, ako to uvádza žalobkyňa. Domnienky, ktoré uvádza v tejto súvislosti žalobkyňa opäť nie sú podložené žiadnym relevantným dôkazom a sú očierňovaním žalovaného a G.. Š.. Žalobkyňa rovnako namieta, že zoznam faktúr predložený G.. Š. nie je dostatočným dôkazom o skutočnosti, že prevod finančných prostriedkov previedol žalovaný na účet G.. Š. dôvodne, nakoľko mali byť predložené faktúry. Túto skutočnosť mala žalobkyňa namietať v konaní, prípadne mala navrhnúť ako dôkaz predloženie samotných faktúr, čo však neurobila. Žalovaný v tejto súvislosti predložil zmluvu o poskytovaní služieb zo dňa 12.1.2009, ktorú mal uzatvorenú s G.. Š., výpis z knihy vydaných faktúr, a daňové priznania, z ktorých je zrejme, že príjmy zo služieb poskytovaných žalovanému boli zahrnuté v daňových priznaniach. Pri sume vo výške 3.181,55 eura, ktorú žalobkyňa žiada zahrnúť do masy BSM sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie v odseku 52 napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o položku z prenájmu bytu vo výške 75.955,36 eura, tak žalovaný uviedol, že recenzie a fotografie nijako nepreukazujú, že by pravidelne a nepretržite prenajímal byt na S. za účelom zisku, a už v žiadnom prípade nepreukazujú, že obdržal za údajný prenájom bytu sumu 75.955,36 eura, pričom považoval za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa ako sa nestarala ani o úhradu úverových splátok za úver na byt (ani po rozvoде), ani o úhradu správcofských poplatkov a energií (cca 150 až 250 eur mesačne), hradenie dane z nehnuteľnosti (cca 60 eur ročne), poistenie nehnuteľnosti (cca 700 eur ročne), taktiež ani o údržbu bytu, uvedené po celý čas zabezpečoval žalovaný. Žalobkyňa sa po celý čas od odsťahovania zo spoločnej domácnosti nepodieľala o nadobudnutie, udržanie, prípadne zveľadenie vecí v BSM (na rozvoji a udržaní masy BSM), nepodieľala sa ani na povinných platbách za tieto veci; napriek tomu si uplatňuje finančný nárok aj na to, čo nevie bližšie špecifikovať (napr. zariadenie bytu vo výške 3.181,55 eura). Je pravdou tvrdenie žalobkyne, že po doručení rozsudku dňa 10.6.2019, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vyporiadaní BSM, tak že predmetný byt prideli do vlastníctva žalobkyne; prestal platiť nájomné, daň aj energie za byt. Na túto skutočnosť však žalobkyňu upozornil prostredníctvom syna, nakoľko na ňu nemá kontakt a písomnú poštu si od neho nepreberá. Nedošlo z jeho strany k žiadnemu odpojeniu energií ako uvádza žalobkyňa v replike; na základe synovej požiadavky prehlásil správu elektriny v septembri 2019 na syna. Je teda pravdou, že tento byt obýva syn žalobkyne a žalovaného, a to od augusta 2018. Náklady na byt, v ktorom od augusta 2018 syn býva hradil výlučne žalovaný a nežiadal od syna, aby mu ich preplácal, zároveň mu riadne platil výživné. Takže nie je pravdou tvrdenie žalobkyne, že žalovaný udržiaval byt, aby ho mohol prenajímať. Výživné synovi uhradza vo výške 600 eur mesačne, pričom od doručenia napadnutého rozsudku žalobkyňa požaduje od syna, aby jej prispieval čiastkou 200 eur mesačne. Elektrinu platí syn vo výške 22 eur.

18. Proti rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho majetkového podielu sumu 8.763,68 eura, podal žalovaný odvolanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie do masy BSM zahrnul aj sumu vo výške 22.306,31 eura (odsek 47), ktorá predstavovala nájomné vo výške 16.000 Sk za obdobie od 1.10.2006 do 31.3.20110, teda 42 mesiacov; v tomto prípade žalovaný tvrdil, že tento nájom si našiel po dohode so žalobkyňou, čo však táto v konaní popierala, pričom žalovaný svoje tvrdenie jednoznačne nepreukázal. K uvedenému považoval za potrebné poukázať, že žalobkyňa sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti v novembri 2006, pričom vymenila zámky a zobrala zariadenie bytu do Košíc kam sa aj s deťmi odsťahovala. Uvedené je v rozpore s jej tvrdením, že jej bránil byt na S. užívať. Navyše žalobkyňa v decembri 2005 podala návrh na rozvod, dňa 1.10.2006 sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, v novembri 2006 sa žalobkyňa spolu s deťmi odsťahovala do Košíc, pričom v novembri 2007 zobrala návrh na rozvod späť (medzitým si uplatňovala nárok na výživné na manželku, pričom ako navrhovateľka jediná mala právo disponovať s návrhom na rozvod, teda žalovaný v tomto konaní späťvzatie návrhu nemohol ovplyvniť, pričom sa žiadna z okolností, ktoré mali byť príčinou

rozvratu manželstva nezmenila, navyše žalobkyňa stále bývala aj s deťmi v Košiciach, tak následne podal 6.2.2008 návrh na rozvod žalovaný - konanie sp. zn. 6C/160/2009). Z dôvodu, aby sa vídal s deťmi, sa dohodli, že v byte na S. bude bývať žalobkyňa s deťmi, čo sa napokon aj tak nestalo. V tejto súvislosti poukázal na svoju výpoveď zo dňa 24.2.2016: „V rámci rokovaní o uzavretí rodičovskej dohody sme sa s navrhovateľkou bavili, že by sa od 01.01.2007 vrátila do bytu, takže tento musel byť voľný pre ňu. Nakoniec sa tam nevrátila. Ja som ju oslovoval s tým, aby sme byt prenajímali, aby sme zbytočne nestrácali finančné prostriedky.“ V byte na S. od roku 2006 do teraz nebývala žalobkyňa ani žalovaný, ktorý si z uvedeného dôvodu musel zabezpečiť náhradné bývanie, pričom splátku hypotekárneho úveru za byt na S. ako aj úhrady za služby spojené s užívaním tohto bytu naďalej hradil žalobca v celom rozsahu bez pričinenia žalobkyne. Súd prvej inštancie sa po celý čas zaoberal skúmaním jeho príjmov a výdavkov, ktoré vniesol do BSM, a ktoré z BSM použil na svoj majetok; naopak príjmami, ktoré do BSM vniesla žalobkyňa a výdavkami, ktoré z BSM používala na svoj majetok žalobkyňa, sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, iba si osvojoval tvrdenia žalobkyne, ktorá poukazovala na iné súdne konania, v ktorých uvádzal svoje mesačné výdavky. Pričom v rovnakých súdnych konaniach aj žalobkyňa uvádzala svoje príjmy a výdavky, napríklad v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II o určení výživného na manželku uviedla, že jej mesačné náklady sú vo výške 16.100 Sk, z čoho jej náklady na bývanie u rodičov predstavujú sumu 1.300 Sk mesačne, pričom jej matka uviedla, že prispieva na náklady sumou 4.000 Sk.

18.1 Okrem sumy nájomného žalovaného vo výške spolu 22.306,31 eura súd prvej inštancie odseku 48 napadnutého rozsudku uvádza, že do masy BSM bolo potrebné zahrnúť sumu spolu vo výške 95.266,55 eura, ktorá predstavuje príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. za obdobie od októbra 2006 do februára 2010, teda spolu za 41 mesiacov v sume 70.000 Sk. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú z vyjadrenia žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008, na ktoré poukazovala aj žalobkyňa. Zápisnica z pojednávania v tomto konaní zo dňa 27.10.2008, sa nachádza v súdnom spise (č. I. 84) kde žalovaný uviedol, že prispieva do domácnosti mesačne sumou 70.000 Sk, ale na druhej strane vysvetľoval, že z tej sumy odvádza aj hypotéky, výživné, aj náklady na byt na S., a vlastne že táto suma slúži na pokrytie všetkých jeho výdavkov. Uvedené tvrdenie žalovaného je navyše zo dňa 27.10.2008, pričom súd prvej inštancie vopred „predpokladal“, že táto skutočnosť trvala bezo zmeny do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bez bližšie vykonaného dokazovania v tejto veci.

18.2 Rovnako súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM aj sumu 39.832,70 eura za prenájom motorového vozidla vo výške 25.000 Sk mesačne za obdobie od novembra 2006 do októbra 2010, pričom si v tomto smere osvojil argumentáciu žalobkyne, že túto sumu ako výdavok uvádzal v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 6C/198/2006, pričom ako mesačný výdavok - nájomné za motorové vozidlo žalovaný nepopieral ani v odvolaní zo dňa 29.10.2007. Žaloba na vyporiadanie BSM bola žalobkyňou podaná 22.10.2013. V konaní pod sp. zn. 6C/198/2006 súd rozhodol rozsudkom dňa 29.5.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.4.2009. V tejto súvislosti nepovažoval za správne, aby súd prvej inštancie „predpokladal“ bez bližšieho dokazovania v konaní, či tento výdavok, v akej výške a do kedy uhrádzal. Navyše by tento výdavok mal patriť medzi výdavky, ktoré uvádzal žalovaný.

18.3 Do masy BSM zahrnul súd prvej inštancie sumu vo výške 95.266,55 eura, ktorá má predstavovať príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. Z tejto sumy sa však financovalo aj mesačné nájomné za byt a ďalšie náklady, ako aj náklady na motorové vozidlo. Z uvedeného dôvodu považoval okrem sumy 70.000 Sk mesačne (odsek 48), ďalšie sumy uvedené v odseku 47 (nájom za byt) a 46 (nájom za motorové vozidlo) napadnutého rozsudku za zahrnuté do masy BSM duplicitne. Suma 39.832,70 eura a suma 22.306,31 eura bola do masy BSM zahrnutá duplicitne, t. j. bola nesprávne navyše zahrnutá do masy BSM. Žalovaný v konaní sp. zn. vedenom na Okresnom súde Košice I sp. zn. 22P/103/2008 uviedol, že zo sumy 70.000 Sk mesačne (2.323,57 eura) platí okrem aj ostatné výdavky ktoré má. Navyše uvedené vyslovil dňa 27.10.2008. Z tohto tvrdenia súd prvej inštancie opätovne do budúca „predpokladal“, že túto čiastku vynakladal až do októbra 2010, t. j. do nadobudnutia právoplatnosti rozvodu manželstva, čo nepovažoval za správne.

18.4 Ďalej súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM sumu 56.779,34 eura, ktorú previedol na účet G.. Š.; uznal dôvodnosť prevodu sumy 50.100 eur na účet G.. Š., ktorá vyplývala z ich podnikateľskej spolupráce. Vo zvyšku, sumu 56.779,34 eura zahrnul do masy BSM. Súd prvej inštancie sa v tomto prípade vôbec nezaoberal a ani nevysporiadal s jeho argumentáciou v podaniach zo dňa 12.11.2008

a 27.12.2008, že sumy, ktoré boli nad rámec fakturácie boli pani Š. darované. Tieto sumy nepoužil na zaobstaranie svojho výlučného majetku. Súd prvej inštancie v tomto prípade len uviedol, že ide o peňažnú sumu, ktorú žalovaný bez súhlasu žalobkyne použil pre seba. Túto sumu však nepoužil pre seba, táto suma bola darovaná tretej osobe, a neobstaral si za ňu svoj majetok. Neplatnosť takéhoto darovania mala žalobkyňa namietat' v premlčacej lehote, ak tak neurobila, má sa za to, že došlo k platnému darovaniu tretej osobe; preto považoval sumu 56.779,34 eura zahrnutú do BSM nedôvodne. Okrem nehnuteľnosti patriacej do BSM strán sporu vo výške 190.000 eur patrí do masy BSM suma, ktorú bez súhlasu žalobkyne použil pre seba, a to suma vo výške 165,96 eura, pri ktorej uviedol, že patrí do BSM, v ostatnom mal za to, že súd prvej inštancie určil masu BSM v nesprávnej výške, a tým aj nesprávne stanovil výšku vyrovnacieho podielu, ktorú mu je žalobkyňa povinná vyplatiť, nakoľko niektoré sumy zahrnul do masy BSM duplicitne a niektoré nesprávne zahrnul do masy BSM.

19. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že pokiaľ ide o sumu finančných prostriedkov, ktoré žalovaný použil pre svoje vlastné potreby, konkrétne nájomné za prenájom bytu na W. J. Q. W. za obdobie október 2006 až február 2010, celkovo 22.306,31 eura; súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že je málo pravdepodobné, že by žalobkyňa počas trvania manželstva súhlasila s tým, aby si žalovaný prenajal 3-izbový byt za pomerne vysoké nájomné, aby v ňom mohol bývať so ženou, s ktorou udržiaval mimomanželský pomer a jej dieťaťom, čo dala jednoznačne najavo listom zo dňa 23.4.2007. Nikdy s takýmto vynakladaním finančných prostriedkov nesúhlasila a žalovaného musela dokonca písomne vyzvať, aby od takéhoto konania upustil, avšak výzvu ignoroval. V prebiehajúcom konaní boli pripojené aj spisy Okresného súdu Bratislava II týkajúce sa rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností k maloletým deťom (sp. zn. 6C/160/2009) a konania o určenie výživného rozvedenej manželke (sp. zn. 6C/198/2006). Jednalo sa o konania, v ktorých už súd niektoré skutočnosti, podstatné aj pre vyporiadanie BSM, zisťoval a preveroval. V konaní sp. zn. 6C/198/2006, na pojednávaní dňa 27.3.2007, žalobkyňa uviedla (strana 3 zápisnice), že dňa 20.11.2006 sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti a s deťmi sa presťahovali k jej rodičom. Dôvodom prečo opustila domácnosť bol psychický a fyzický tlak odporcu na jej osobu, ktorý nepriaznivo vplýval na deti, čo konzultovala so psychologičkou. Odvtedy býva spolu s maloletými deťmi u rodičov. Čo sa týka nájmu žalovaného tento krok s ňou nekonzultoval a nikdy s ním nesúhlasila. Žalovaný si prenajal nezariadený byt a zo spoločných prostriedkov ho zariadil, s čím rovnako nesúhlasila. Na pojednávaní, ktoré sa v rovnakej veci konalo dňa 29.5.2007, uviedla, že žalovaný nenakladá hospodárne s finančnými prostriedkami, býva v nájme, len z dôvodu, že do ich bytu nechce priviesť svoju terajšiu partnerku. Ďalej platí nájom za auto a byt, v ktorom aktuálne býva s partnerkou a jej dieťaťom, zariadil nábytkom zo svojho príjmu. Jedná sa o vyjadrenie, ktoré pred súdom uviedla pred viac ako 12 rokmi. Vyjadrenia žalovaného o tom, že sa dohodli na užívaní bytu na S. J. Q. W. a z tohto dôvodu sa odsťahoval k svojej milenke a jej synovi, sú iba jeho účelové vyjadrenia v snahe zabrániť zahrnutiu tejto položky do masy BSM. Listiny, ktoré boli vyhotovené ešte pred podaním návrhu na vyporiadanie BSM jeho tvrdenia vyvracajú. Peňažnú sumu 22.306,31 eura bolo preto potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať ako sumu, ktorú žalovaný bez jej použitia pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejme, že sa nejedná o bežnú vec.

19.1 Pokiaľ ide o príspevky na domácnosť s G.. Š. za obdobie od októbra 2006 do februára 2010 v celkovej výške 95.266,55 eura; súd prvej inštancie pri tejto položke masy BSM poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku na to, že žalovaný vynakladal sumu 70.000 Sk mesačne na spoločnú domácnosť X. G.. Š.. Vyplýva to aj z jeho vyjadrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008. Žalovaný v podstate vytvoril dôkaz proti sebe a bolo potom v konaní o vyporiadanie BSM dôkazné bremeno na ňom, aby túto skutočnosť vyvrátil, avšak opäť iba všeobecne túto skutočnosť popieral, keď tvrdil, že sa jedná o fiktívne sumy, resp. miešanie domácnosti a živnostenského účtovníctva jeho Y. G.. Š.Č.. Súdu prvej inštancie však nebolo zrejme, ako by si mohol žalovaný pomýliť svoje účtovníctvo ako živnostníka s príspevkami na domácnosť. Nejedná sa o nejaký výmysel žalobkyne, tá iba vychádzala z tvrdenia žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008. Bolo na žalovanom, aby prípadne preukázal, že jeho príspevok do spoločnej domácnosti X. G.. Š. bol nižší, prípadne či zahŕňal aj iné výdavky už uvedené vyššie. Žalovaný však v tomto smere zostal pasívny a nepredkladal ani nenavrhol žiadne dôkazy. To, že menil argumentáciu a prispôboval vyjadrenia svojim aktuálnym potrebám je skutočnosť, ktorú hodnotila aj znalkyňa F. T. M., znalkyňa z odboru psychológia, ktorá vypracovala pre účely súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, znalecký posudok č. 30/09. Na tento znalecký posudok sa odvolal aj Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/160/2009 o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom. Vyjadrenia

znalkyne Okresný súd Bratislava II cituje v rozsudku zo dňa 21.9.2010, ktorým manželstvo rozviedol a upravil práva a povinnosti k maloletým deťom. Súd poukázal na to, že znalkyňa charakterizovala osobnosť otca ako citovo nevyváženú, so sklonom k dvojtvárnosti, egocentrickému presadzovaniu a uspokojovaniu vlastných potrieb a záujmov, nedostatočnou mierou empatie k prežívaniu druhých, ich potrebám a záujmom. Táto charakteristika žalovaného sa prejavovala aj v ostatných súdnych konaniach. Peňažnú sumu 95.266,55 eura je potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať. Jedná sa o peňažnú sumu, ktorú žalovaný bez jej súhlasu použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejme, že sa nejedná o bežnú vec.

19.2 V súvislosti s nájmom motorového vozidla M. za obdobie november 2006 až október 2010 vo výške 39.832,70 eura; súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalovaný platil sumu 25.000 Sk mesačne za prenájom automobilu a táto skutočnosť vyplýva zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6C/198/2006. V tomto konaní samotný žalovaný uvádzal, že medzi jeho mesačné výdavky patrí aj suma 25.000 Sk za prenájom automobilu, čo bolo uvedené aj v rozsudku ako mesačný náklad žalovaného. Tento náklad uvádzal aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29.10.2007 a až do rozhodnutia odvolacieho súdu dňa 12.3.2009. Žalovaný neuvádzal, že by u neho došlo k zmene spočívajúcej v tom, že už tento mesačný výdavok nemá. Žalovaný si musí uvedomiť, že pokiaľ v konaní o určenie výživného, keď sa mu to tzv. „hodilo“, uvádzal takýto mesačný výdavok, pričom súd mal túto skutočnosť za preukázanú a zohľadnil ju pri svojom rozhodovaní, vytvoril tak v podstate dôkaz sám proti sebe. V konaní o vyporiadanie BSM bolo potom dôkazné bremeno na ňom, aby túto skutočnosť vyvrátil. Žalovaný však iba všeobecne popieral, že by mal takýto výdavok. Nijako nevysvetlil, prečo teda počas celého konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6C/198/2006 tvrdil, že platí mesačne 25.000 Sk za prenájom automobilu, ani nepredložil dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že tento nájom trval kratšie, prípadne bol za nižšie nájomné. Skutočnosť, že nemal toto nájomné zaevidované v účtovníctve, nie je dôkazom toho, že túto sumu neplatil, keďže to bol žalovaný, kto mohol rozhodnúť o tom, aké výdavky si zahrnie do svojho účtovníctva a aké nie. Nájom motorového vozidla sa žalovaný v konaní o vyporiadanie BSM snažil popierať. Následne uvádzal, že sa jednalo o vozidlo určené na plnenie jeho pracovných povinností. Toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. So žalovaným viedli spoločnú domácnosť a predmetné vozidlo bolo vždy určené pre potreby rodiny a nie pre účely akéhokoľvek podnikania. Z uvedeného dôvodu žalovaný aj v predchádzajúcich súdnych konaniach uvádzal nájom za motorové vozidlo ako svoj osobný - súkromný výdavok. V konaní pod sp. zn. 6C/198/2006, na pojednávaní dňa 27.3.2007, uviedla (strana 3 zápisnice) že, čo sa týka motorového vozidla, ktoré odporca má v nájme a platí 25.000 Sk mesačne, vlastníkom vozidla nie sú ako účastníci konania, vozidlo patrí kamarátovi žalovaného, myslí si, že v januári 2006 uhradil žalovaný jednorazovo sumu pre ňu v neznámej výške a automobil postupne spláca. Rovnako sa jedná o vyjadrenie z pred cca 12 rokov. Vo veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 6C/160/2009, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, súd v rozsudku zo dňa 21.9.2010, na strane 8 uviedol, že navrhovateľ (G.. N.) používa pre svoju potrebu automobil M. I.-Q. od súkromnej spoločnosti T. X..H..E.., s ktorou podľa jeho vyjadrenia nie je v žiadnom pracovnoprávnom vzťahu, čo je tvrdenie podľa názoru súdu zjavne účelové a súvisí s umelým znižovaním jeho životnej úrovne (oficiálne nie je vlastníkom žiadneho motorového vozidla). Navrhovateľova životná úroveň je zjavne vyššia, než akú prezentuje podľa oficiálnych dokladov. Aj v tomto súdnom konaní sa snažil žalovaný uvádzať skutočnosti tak, aby to vyhovovalo jeho aktuálnym potrebám. Peňažnú sumu 39.832,70 eura bolo preto potrebné zahrnúť do BSM a vyporiadať. Jedná sa o peňažnú sumu, ktorú jeden z manželov žalovaný bez jej súhlasu použil pre seba a vzhľadom na výšku sumy je zrejme, že sa nejedná o bežnú vec.

19.3 Vo vzťahu k finančným prostriedkom vo výške 106.879,34 eura, ktoré žalovaný previedol v prospech Ú. G.. Š.; súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, pri tejto položke masy BSM uviedol, že spočiatku žalovaný tvrdil, že sa jednalo o platby za poskytnuté služby a boli platené z firemného účtu, nakoľko on aj G.. Š. vtedy podnikali. Neskôr už žalovaný začal tvrdiť, že iba časť týchto prostriedkov bola prevedená na účet G.. Š., a to vo výške 53.420 eur na základe vystavených faktúr za poskytnuté služby a suma 54.457 eur bol dar G.. Š., pričom žalobkyňa nenamietala včas relatívnu neplatnosť jednotlivých darovaní. V súvislosti s týmto darovaním žalovaný zároveň uviedol, že išlo o to, že voči nemu boli v tom čase vedené exekučné konania a týmto spôsobom sa snažil ochrániť peniaze, nakoľko ich potreboval na platenie účtov, financovanie spoločnej domácnosti, prevádzkovanie jeho podnikania, platby dodávateľom. Súd prvej inštancie teda považoval tvrdenie o darovaní sumy 54.457 eur G.. Š. za účelovú obranu v tomto konaní. Jednak z dôvodu, že to začal tvrdiť až v podaní zo dňa 12.11.2018 (pričom konanie prebieha od roku 2013), ako aj vzhľadom na to, ako sám toto

darovanie zdôvodnil. Je teda zrejme, že išlo iba o presun finančných prostriedkov (patriacich do BSM) na účet G.. Š., aby ich mohol použiť pre svoju potrebu. K otázke nezačlenenie sumy 53.420 eur do masy BSM z dôvodu, že sa jednalo o platby prevodov súvisiacich s podnikaním medzi žalovaným a jeho milenkou a neskôr manželkou; sa vyjadrila vo svojom odvolaní. V prípade sumy 54.457 eur, ktorá mala byť G.. Š. údajne darovaná z dôvodu, že si žalovaný chcel ochrániť svoje peniaze pred exekúciami, ktoré boli voči nemu vedené, sa v celom rozsahu stotožnila s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Argumentácia žalovaného ohľadne sumy 54.457 eur bola žalovaným v priebehu konania niekoľkokrát zmenená. Naposledy na pojednávaní dňa 19.11.2018, kde žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že: „Pokiaľ ide o tie T. O. Š., tam išlo o tú skutočnosť, že voči žalovanému boli v tomto čase vedené exekučné konania a on sa takýmto spôsobom snažil ochrániť peniaze, nakoľko tieto potreboval na platenie účtov, financovanie spoločnej nehnuteľnosti, prevádzkovanie jeho podnikania, platby dodávateľom.“ Z tohto vyjadrenia je jednoznačne zrejme, že sa nejednalo o dar, ale len o presun finančných prostriedkov tvoriacich BSM z jeho účtu na účet O. Š.O., ktoré následne mohol použiť pre svoje potreby. Prejav vôle žalovaného smeroval k možnosti nakladať s týmito financiami pre svoje potreby, ale bez rizika, že budú postihnuté opatrením exekútora v rámci exekučných konaní; jeho argumentácia ju udivovala, nakoľko vyjadrenie týkajúce sa „ochrany jeho peňazí pred postihom exekútora“ v čase, keď už exekúcie prebiehali je možné vyhodnotiť aj ako trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona prinajmenšom v štádiu pokusu.

19.4 Súdne konanie o vyporiadanie BSM trvalo od 22.10.2013 do 1.4.2019, t. j. viac ako 5 rokov. V priebehu tejto doby bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, ktoré zahŕňalo aj pripojenie spisov v konaniach, ktoré medzi stranami sporu prebiehali do podania návrhu na vyporiadanie BSM. Zo strany žalovaného boli v konaní produkované v zásade len všeobecné vyjadrenia smerujúce k odmietaniu jednotlivých finančných súm, ktoré navrhla do masy BSM začleniť. Žalovaného v produkovani vyjadrení a predkladaní dôkazov, na preukázanie svojich tvrdení, nič neobmedzovalo. V konaní bol, aj keď nie od počiatku, zastúpený právnym zástupcom a teda mu bola poskytnutá kvalifikovaná právna pomoc. Žalovaný mal možnosť reagovať na jej vyjadrenia. To, že sa obmedzil len na všeobecné konštatovania bolo jeho voľbou pri koncipovaní svojej procesnej obrany. V odvolaní žalovaný argumentoval pri položke masy BSM vo výške 95.266,55 eura, ktorá predstavuje príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. a pri položke 39.832,70 eura prenájom motorového vozidla tým, že konajúci súd vopred „predpokladal“, že táto skutočnosť - výška výdavkov trvala bezo zmeny do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bez bližšie vykonaného dokazovania v tejto veci. Argumentácia, na ktorú sa odvoláva v odvolaní nezaznela zo strany žalovaného počas celého prvostupňového konania. Súd prvej inštancie preto nemal dôvod sa v prvoinštančnom konaní a to až do doby vynesenia rozsudku zaoberať otázkou, či výška výdavkov na strane žalovaného trvala bezo zmeny do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva alebo sa menila. Žalovaný, ako strana sporu, bol povinný uvádzať skutočnosti na ochranu svojich záujmov v priebehu súdneho konania (cca 5 rokov) a zároveň bol povinný predkladať o týchto skutočnostiach aj dôkazy. Žalovaný však argumentoval tým, že predmetné výdavky netvorila masu BSM a preto ich ani nenavrhuje vyporiadať. Na tejto argumentácii zotrval až do ukončenia dokazovania. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2010, sp. zn. 4Cdo/13/2009, v zmysle ktorého základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p.

(v súčasnosti Čl. 8, § 185 C. s. p.), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú

povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Vychádzajúc z tohto rozhodnutia si žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nesplnil povinnosť tvrdenia a nesplnil si ani dôkaznú povinnosť. Na pojednávaní dňa 1.4.2019 obe strany sporu jednoznačne vyhlásili, že už nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Súd prvej inštancie z tohto dôvodu vyhlásil dokazovanie za skončené a prikročil k vydaniu rozhodnutia vo veci. Súdne konanie prebiehalo od roku 2013 do roku 2019, celkovo teda viac ako 5 rokov. Jedná sa o dostatočne dlhé časové obdobie, za ktoré žalovaný mohol prezentovať svoje vyjadrenia a predkladať súdu dôkazy, ktoré jeho tvrdenia preukazujú. Žalovaný nenapadol odvolaním rozsah dokazovania iba skutkové zistenia vyvedené z vykonaných dôkazov a následne právne posúdenie veci. Podľa názoru žalovaného teda nie je potrebné vo veci dokazovanie doplniť iba vyvodiť iný skutkový záver a následne ho právne posúdiť.

20. Žalovaný v odvolacej replike opätovne poukázal na skutočnosť, že suma 95.266,55 eura, ktorú údajne poskytoval na domácnosť X. G.. Š.Í. v sebe zahŕňa už aj sumu vo výške 22.306,31 eura za nájomné a 39.832,70 eura za nájomné motorového vozidla; z uvedeného dôvodu považuje sumu vo výške 22.306,31 eura a 39.832,70 eura zahrnutú do masy BSM duplicitne. Sumu 22.306,31 eura (nájomné za prenájom bytu na W. J. Q. W.) vynaložil na zabezpečenie bývania, pričom žalobkyňa údajne nikdy s takýmto vynakladaním finančných prostriedkov zo strany žalovaného nesúhlasila a žiadala ich vysporiadať v rámci masy BSM ako výdavky, ktoré vynaložil žalovaný pre svoju vlastnú potrebu bez súhlasu druhého manžela. Čo sa týka nájmu, údajne tento krok žalovaný so žalobkyňou nekonzultoval, a s takýmto nájomom žalobkyňa nikdy nesúhlasila. Okrem tvrdení, ktoré uvádzal v predchádzajúcich vyjadreniach poukázal aj na skutočnosť, že súd by sa mal pri vyporiadaní BSM prihliadať aj na to, kto z manželov sa pričínil o nadobudnutie a zhodnotenie majetku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na skutočnosť, že úver za byt na S. J., ktorý nadobudla do výlučného vlastníctva žalobkyňa, platil aj po rozvode manželstva po celý čas žalovaný z vlastných finančných prostriedkov, čím sa postaral o nadobudnutie nehnuteľnosti, ktorej bol spoluvlastníkom, hoci v nej nemohol bývať, nevedel sa so žalobkyňou dohodnúť na tom, aby je prenajímali, žalobkyňa ho tiež neužívala, a navyše si musel vyriešiť svoju bytovú. Z dôvodu postoja žalobkyne, teda vznikli žalovanému náklady, ktoré nemuseli vzniknúť, pričom ak by žalobkyňa súhlasila aspoň s prenájmom nehnuteľnosti boli by pokryté výdavky na úver. V prvom rade, na základe dohody mala byť v byte na S. žalobkyňa a žalovaný sa mal vysťahovať, žalobkyňa sa však aj s deťmi odsťahovala do Košíc, všetky platby za byt, ktorý nikto neobýval uhrádzal žalovaný, žalobkyňa s prenájmom nesúhlasila a ešte navyše na pojednávaní dňa 29.5.2007 vo svojej výpovedi, že žalovaný nenakladá hospodárne s finančnými prostriedkami, keďže býva v nájme, „len z dôvodu, že do nášho bytu nechce priviesť svoju terajšiu partnerku“. Vo svojich vyjadreniach uvádzala, že určite nesúhlasila s tým, aby si za takú sumu prenajal žalovaný byt, aby v ňom mohol bývať so svojou milenkou a jej dieťaťom, a zrejme by netolerovala, aby býval s touto milenkou a jej dieťaťom v byte na S. J., len aby nakladal hospodárne s finančnými prostriedkami. K tomu, aby sa nakladalo hospodárne s finančnými prostriedkami mohla prispieť aj žalobkyňa, nakoľko v tomto prípade by sa splnenie podmienky hospodárneho nakladania s finančnými prostriedkami vzťahuje na oboch manželov, nie len na jedného z nich.

20.1 Rovnako súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM aj sumu 39.832,70 eura za prenájom motorového vozidla vo výške 25.000 Sk mesačne za obdobie od novembra 2006 do októbra 2010, pričom si opäť v tomto smere súd osvojil argumentáciu žalobkyne. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa spoločnú domácnosť opustila v novembri 2006, čiže sa vie vyjadriť maximálne k okolnostiam do tohto času, nakoľko okolnosti na strane žalovaného sa po tomto čase mohli zmeniť. Táto suma je podložená dôkazom, resp. tvrdením žalovaného, ktorý túto sumu ako mesačný výdavok uviedol v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6C/198/2006, a podľa vyjadrenia žalobkyne túto sumu nepopieral ani v odvolaní zo dňa 29.10.2007, preto sa nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že túto sumu žalovaný ako výdavok vynakladal až do októbra 2010. Záver súdu prvej inštancie je založený v tejto súvislosti len na predpoklade, čo v rozpore s princípom právnej istoty. Žalovaný v žiadnom prípade nesúhlasil so záverom, ktorý predpokladá, že výdavok ktorý uhrádzal v roku 2007 uhrádzal v rovnakom rozsahu až do roku 2010 na základe jeho vyjadrenia v inom konaní

právoplatne skončenom v roku 2009. Mal za to, rozhodnutie vo veci samej založené na predpokladoch, navyše na tvrdeniach v inom konaní, a nie na vykonanom dokazovaní nie je v súlade s princípom právnej istoty. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný iba všeobecne popieral, že by mal takýto výdavok, ale nepredložil dôkazy, ktoré by svedčili, o tom že tento výdavok trval kratšie, prípadne bol v nižšej výške. Negatívnu skutočnosť však nie je možné preukázať, čiže v tomto prípade, ak žalobkyňa tvrdí, že uhrádzal určitú platbu od obdobia 2006 do 2010, pričom toto tvrdenie poprel, žalobkyňa by mala túto skutočnosť preukázať. Okrem výpovede žalovaného v inom konaní a v inom roku nebol k tejto sume predložený žiadny dôkaz zo strany žalobkyne.

20.2 Sumu 95.266,55 eura, ktorú súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM, mal za preukázanú z výpovede žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008, na ktoré poukazovala aj žalobkyňa. Žalovaný v tomto konaní uviedol, že zo sumy 70.000 Sk mesačne (2.323,57 eura) platí okrem aj ostatné výdavky, ktoré má. Navyše uvedené vyslovil žalovaný dňa 27.10.2008. Pričom žalobkyňa zrejme nepoukázala na celé znenie výpovede žalovaného, ktorý uviedol, že táto suma v sebe zahŕňa mesačné náklady žalovaného, ku ktorým platby nájomného rozhodne patria. Uvedené tvrdenie žalovaného je navyše z iného konania, a zo dňa 27.10.2008, pričom túto skutočnosť si mohol súd prvej inštancie overiť minimálne v rámci výsluchu žalovaného a neosvojovať si tvrdenia žalobkyne, ktoré boli žalovaným namietané. Okrem výpovede žalovaného v inom konaní a v inom roku nebol k tejto sume predložený žiadny dôkaz zo strany žalobkyne. Z tohto tvrdenia súd prvej inštancie opätovne do budúcnosti „predpokladal“, že žalovaný túto čiastku vynakladal až do októbra 2010, t. j. do nadobudnutia právoplatnosti rozvodu manželstva. Uvedené posúdenie súdu prvej inštancie nepovažoval za správne. Zároveň požadoval neprihliadať na dôkazy predkladané žalobkyňou, ktoré nijakým spôsobom nemajú vplyv na preukázanie podstatných tvrdení v tomto spore, čo sú najmä vyjadrenia v iných sporoch, ktoré sú častokrát neúplné, čiastkové a vytŕhané z kontextu, a taktiež na znalecké posudky, ktoré nesúvisia s predmetom tohto sporu a sú účelovo predkladané na očiernenie jeho osoby, pričom neslúžia ako dôkazný prostriedok, ktorý je relevantným podkladom k tomu, aké peňažné prostriedky (majetok) je potrebné zahrnúť do masy BSM.

20.3 V prípade sumy 56.779,34 eura nebolo v žiadnom smere preukázané, že by túto použil pre svoju potrebu alebo pre zhodnotenie svojho majetku, a preto mal za to, že nemá byť zahrnutá do masy BSM, v ostatnom sa zotrval na svojich vyjadreniach zo dňa 12.11.2008 a 27.12.2008.

21. Žalobkyňa v odvolacej duplike uviedla, že čo sa týka sumy 22.306,31 eura (nájomné za prenájom bytu na W. J. Q. W.), žalovaný poukázal na skutočnosť, že súd by mal pri vyporiadaní BSM prihliadať aj na to, kto z manželov sa pričínil o nadobudnutie a zhodnotenie majetku. Opätovne poukázal tiež na to, že úver za byt na S. J. platil aj po rozvode manželstva z vlastných finančných prostriedkov. Tým sa postaral o nadobudnutie nehnuteľnosti, ktorej bol spoluvlastníkom. Pokiaľ sa jedná o kritérium pre vyporiadanie BSM - kto z manželov sa pričínil o nadobudnutie a zhodnotenie majetku, v prejednávanej veci nie je sporné, že byt zakúpili v roku 2005 z prostriedkov tvoriacich BSM. V tom čase žalovaný zabezpečoval príjem rodiny a ona bola s dcérou D. (nar. 28.6.2004) na rodičovskej dovolenke. Poukázala na ustálenú judikatúru, ktorá kladie dôraz na všetky zásady rozhodné pre vyporiadanie BSM bez toho, aby niektorú z nich preferovala pred ostatnými. O nadobudnutie bytu a jeho udržiavanie sa ako manželia starali spoločne a to až do vzniku vážnych vzťahových problémov, ktoré vo svojich doterajších vyjadreniach podrobne opísala. Žalovaný sa voči nej začal správať agresívne, čo musela riešiť aj polícia. Svedkom jeho násilného správania boli aj ich dve maloleté deti. Žalovaný jej zablokoval prístup k účtom a odsťahoval sa so svojou milenkou do bytu na W. J. Q. W.. Žalobkyňa bola v tom čase na rodičovskej dovolenke s T. D., ktorá mala dva roky; zostala sama, bez peňazí, s dvoma malými deťmi. Agresívne správanie žalovaného sa opakovalo a do budúcnosti sa nedalo vylúčiť. Na radu detskej psychologičky sa s oboma deťmi zo spoločnej domácnosti odsťahovala k rodičom do Košíc. Od tohto okamihu nakladal s bytom výlučne žalovaný, ktorý tento byt bez jej vedomia prenajímал. Ak by súd prvej inštancie prihliadal pri vyporiadaní BSM predovšetkým na zásadu ako sa ktorý z manželov staral o rodinu, musel by dospieť k záveru, že nie je možné zachovať paritu podielov. V tomto smere by žalovanému mal priznať nižší podiel na vyporiadaní BSM ako jej. Napriek tomu navrhla, aby pri rozhodovaní zohľadnil rovnakú veľkosť podielov. Žalovaný po zániku manželstva uhradil aj jej časť hypotekárneho úveru. Táto skutočnosť nebola počas celého súdneho konania sporná. Zohľadnila ju aj v návrhu na vyporiadanie BSM. Súd prvej inštancie na túto skutočnosť prihliadol pri rozhodovaní a táto čiastka bola súdom pripočítaná v prospech podielu žalovaného. Veta v znení: „V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na skutočnosť, že úver za byt na S. J., ktorý nadobudla do výlučného vlastníctva žalobkyňa, platil aj po rozvode manželstva po celý

čas žalovaný z vlastných finančných prostriedkov, čím sa postaral o nadobudnutie nehnuteľnosti, ktorej bol spoluvlastníkom.“ postráda logický význam. Ak bol žalovaný v čase úhrady splátok hypotekárneho úveru po rozvode manželstva spoluvlastníkom bytu (mal k nemu spoluvlastnícke právo) nemohol ho ako spoluvlastník opätovne nadobudnúť.

21.1 Žalovaný ďalej v replike uviedol, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 6C/198/2006, v rámci svojich pravidelných výdavkov uviedol aj mesačný výdavok vo výške 25.000 Sk za prenájom motorového vozidla. Výšku tejto sumy nepopieral ani v jeho odvolaní zo dňa 29.10.2007; konanie bolo ukončené v roku 2009. Nesúhlasil však so záverom súdu prvej inštancie, že výdavok ktorý uhrádzal v roku 2007, uhrádzal v rovnakom rozsahu až do roku 2010. V tejto súvislosti poukázala na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 6C/160/2009-413, zo dňa 21.9.2010, o rozvod nášho manželstva a úpravu starostlivosti rodičov o maloleté deti U. Y. D.: „Súd po vykonanom dokazovaní ustálil, že príčinou rozvratu manželstva bol paralelný vzťah

G.. N. s inou ženou, ktorý U.. N. nemohla a nevedela akceptovať. Postoj G.. N.Á., ktorý sa nechcel vzdať ani manželky ani svojej partnerky spôsobil, že nastali hádky, ktoré vyústili až do fyzického násillia, čím trpeli najmä maloleté deti. U.. N. preto vyhľadala odbornú pomoc v Centre Nádej - Pomoc ohrozeným deťom. Po konzultáciách a v snahe zabrániť stupňovaniu napätia, sa s oboma deťmi odsťahovala k svojim rodičom do Košíc.“ Súd v rámci preverovania majetkových pomerov matky a otca maloletých detí, ktoré sú jedným z predpokladov posúdenia adekvátnej výšky výživného pre maloleté deti, zistil že G.. N. používa pre svoju potrebu automobil M. I.-Q. od súkromnej spoločnosti T., X..H..E., s ktorou podľa jeho vyjadrenia nie je v žiadnom pracovnoprávnom vzťahu. Podľa názoru súdu je to tvrdenie zjavne účelové a súvisí s umelým znižovaním jeho životnej úrovne (oficiálne nie je G.. N. vlastníkom žiadneho motorového vozidla). Životná úroveň G.. N. je zjavne vyššia, než akú prezentuje podľa oficiálnych dokladov. Je teda zrejmé, že aj ku dňu vydania rozsudku, t. j. ku dňu 21.9.2010 motorové vozidlo M. používal. V priebehu súdneho konania o vyporiadanie BSM žalovaný neuvádzal, že by na jeho strane došlo ohľadom výdavkov za prenájom motorového vozidla do dňa zániku BSM k akejkolvek zmene a nepredložil ani žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali zmenu výdavkov za prenájom motorového vozidla. Žiadne konkrétne tvrdenie týkajúce sa výdavkov za prenájom motorového vozidla žalovaný neuvádza ani v replike. Podľa žalovaného nie je potrebné, aby v súdnom konaní predložil dôkazy, ktoré by svedčili, o tom že tento výdavok trval kratšie, prípadne bol v nižšej výške. Negatívnu skutočnosť podľa žalovaného nie je možné preukázať. V tejto súvislosti opätovne poukázala na povinnosť každej strany sporu uvádzať skutočnosti na svoju obranu a zároveň povinnosť predkladať dôkazy o týchto tvrdeniach. Rozhodovacia činnosť súdov z tejto zásady vychádza a súdy na ňu poukazujú aj v odôvodnení svojich rozhodnutí. Žalovaný si v tomto konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, následne nemohol uniesť ani dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo. Listiny, na ktoré sa prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku odvoláva boli predložené v prebiehajúcom konaní a sú súčasťou súdneho spisu.

21.2 Sumu 95.266,55 eura, ktorú súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM, mal súd za preukázanú z výpovede žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008; jednalo sa výslovné vyjadrenie žalovaného. Žalovaný v replike uviedol, že zo sumy 70.000 Sk mesačne (2.323,57 eura) platil aj ostatné výdavky ktoré mal. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, ktorým vyporiadal BSM strán sporu uviedol, že bolo na žalovanom, aby prípadne preukázal, že jeho príspevok do spoločnej domácnosti s G.. Š. bol nižší, prípadne či zahŕňal aj iné výdavky už uvedené vyššie. Žalovaný však v tomto smere zostal pasívny a nepredkladal ani nenavrhol žiadne dôkazy.

21.3 Podľa vyjadrenia žalovaného v prípade sumy 56.779,34 eura nie je v žiadnom smere preukázané, že by túto sumu použil pre svoju potrebu alebo pre zhodnotenie svojho majetku, a preto mal za, že nemá byť zahrnutá do masy BSM. K tejto položke sa už vyjadrila; predmetná suma nikdy nebola darom pre G.. Š., ale jednalo sa o ukračovanie masy BSM žalovaným v prospech svojich osobných záujmov. Ako je zrejmé zo spisovej značky súdne konanie o vyporiadanie BSM začalo v roku 2013, avšak žalovaný sa pri tejto položke zotrval na svojich vyjadreniach zo dňa 12.11.2008 a 27.12.2008. V roku 2008 ešte nebolo manželstvo rozvedené. Na strane žalovaného sa musí jednať o vyjadrenia, ktoré sa týkajú zrejme inej veci a nesúvisia s vyporiadanim BSM. Žalovaný požiadal neprihliadať na vyjadrenia v iných sporoch, ktoré sú podľa neho častokrát neúplné, čiastkové a vytŕhané z kontextu, a taktiež na znalecké posudky, ktoré nesúvisia s predmetom tohto sporu a sú účelovo predkladané na očiernenie osoby žalovaného. S ohľadom na povahu predkladaných listín uviedla, že boli súdu prvej inštancie predložené listiny, ktoré sa týkajú kompletných vyjadrení žalovaného ohľadne jeho výdavkov zahrnutých do masy BSM. Navyše v

priebehu súdneho konania boli pripojené aj samotné súdne spisy, s ktorými mal možnosť oboznámiť sa aj žalovaný a zistiť čo v konaniach pred súdom uviedol. To, že sa žalovaný cíti dotknutý charakteristikou, ktorú v znaleckom posudku uviedla znalkyňa iba potvrdzuje, že doposiaľ neprijal nestranný a nezaujatý záver odborníka (psychológa), ktorého úlohou bolo len objektívne posúdiť jeho povahové vlastnosti. Charakteristiku žalovaného uvedenú v posudku znalkyne F. T. M. pojal do odôvodnenia rozsudku aj Okresný súd Bratislava II, ktorý rozviedol manželstvo.

22. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C. s. p.). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 C. s. p.).

23. Odvolací súd bez viazanosti rozsahom odvolania, pretože sa jedná o určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami, ktorý vyplýva z osobitného predpisu [§ 379 písm. c) C. s. p.], viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, vychádzajúc z § 384 ods. 1 C. s. p. prejednal odvolanie žalobkyně a žalovaného podľa § 385 ods. 1 C. s. p. na pojednávaniach konaných dňa 19.9.2023 a 7.11.2023, na ktorých v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie listinami za súčasného splnenia podmienok podľa § 204 C. s. p. veta za bodkočiarkou; a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C. s. p.).

24. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

25. Predmetom bezpodielového spoluvlastníctva podľa § 143 Občianskeho zákonníka môže byť len to, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva s výnimkou vecí vymedzených v § 143 Občianskeho zákonníka, t. j. veci v právnom zmysle (ovládateľné hmotné predmety a ovládateľné prírodné sily, ktoré slúžia potrebám ľudí). Za predmet vlastníctva a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa preto nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov (dopadajúce len na vzťah medzi manželmi a nie na ich vzťah k tretím osobám), podľa zásad platných pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, tzv. vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v širšom zmysle (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/123/2008).

26. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

27. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

28. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

29. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

30. Citované ustanovenie upravuje zásady, z ktorých treba vyhádzať pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Základnou zásadou

pre vykonanie vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom. Výšku podielov môže ovplyvniť napríklad skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nepričiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľadovanie spoločných vecí a podobne.

31. V rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd na návrh prihliadne na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok niektorého z manželov. Na druhej strane, manžel, ktorý vynaložil na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jeho výlučným vlastníctvom, je oprávnený požadovať, aby mu bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov späť do jeho výlučného vlastníctva. Pohľadávka toho z manželov, ktorý zo svojho výlučného majetku niečo vynaložil na spoločný majetok (tzv. vnos) nesmeruje proti druhému z manželov, alebo proti mase bezpodielového spoluvlastníctva, ktorého skutočná hodnota je nižšia o hodnotu vnosu.

32. Aplikačná prax upustila od požiadavky úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva; preto je potrebné ustanovenia Občianskeho zákonníka interpretovať tak, že predmetom vyporiadania budú zásadne tie veci, ktoré označia strany sporu s tým, že ak opomenuli niektoré veci uviesť, pre tieto bude platiť režim zákonného vyporiadania v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva strán a ich spoločného hospodárenia.

33. Vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že peňažné prostriedky v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov môže každý z manželov vyberať z účtu a používať na bežnú potrebu. Preto pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom nemožno prihliadať k častkam, ktoré boli vybrané z účtu, na ktorom boli uložené úspory manželov a spotrebované za trvania manželstva, ibaže boli peňažné prostriedky vynaložené na výlučný majetok jedného z manželov alebo o prostriedky, s ktorými sa nakladalo v rozpore s § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide teda o posúdenie toho, či nakladanie s majetkom v konkrétnom prípade tvorí obvyklú správu majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Toho manžela, ktorý finančné prostriedky z účtu v peňažnom ústave vyberie, ťaží bremeno tvrdenia a dôkazu o tom, akým spôsobom tieto prostriedky použil. V prípade, ak tieto prostriedky použil pre seba alebo spôsobom, ktorý nepredstavuje uspokojovanie potrieb rodiny, prípadne túto sumu manžel nespotreboval a ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva ňou disponoval; je treba tieto peňažné prostriedky vyporiadať ako súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Druhý z manželov, ktorý sa vyporiadania týchto peňažných prostriedkov domáha, nenesie dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia, že peňažné prostriedky neboli ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov spotrebované. Jeho bremeno tvrdenia a dôkazu sa v tomto prípade obmedzuje na preukázanie, že tieto peňažné prostriedky boli nadobudnuté za trvania manželstva a druhým manželom boli z účtu v peňažnom ústave vybrané, prípadne na vyjadrenie súhlasu či nesúhlasu pri zisťovaní, akým spôsobom bolo na aký účel boli tieto peňažné prostriedky použité. Výber peňažných prostriedkov z účtu v peňažnom ústave nemôže byť neplatným právnym úkonom; ak preto použitie peňažných prostriedkov presahuje rámec bežných vecí, potom k takému výberu nemožno prihliadať a tieto peňažné prostriedky je potrebné zaradiť do masy bezpodielového spoluvlastníctva a vyporiadať.

34. Výnos z podnikania rovnako ako mzda z pracovného pomeru manžela je najčastejším zdrojom bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva, že spoločným majetkom by mal byť iba zisk, chápaný ako rozdiel medzi výnosom z podnikania a nákladmi na podnikanie. Niet preto zákonného dôvodu, aby akýkoľvek výnos z podnikania manžela bol vylučovaný z režimu bezpodielového spoluvlastníctva; z doterajšej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (R 42/1972) vyplýva, že aj výnosy z oddeleného majetku jedného z manželov patria do BSM. Pokiaľ sú však z výnosu z podnikania nadobudnuté veci slúžiace podnikaniu, sú v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka vo výlučnom vlastníctve podnikajúceho manžela. Ak je však výnos z podnikania vložený späť do podnikania (napr. na nákup materiálu, mzdy zamestnancov, resp. platenie daní a pod.), ide o použitie prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva na oddelený majetok jedného z manželov, ktorý by mal k požiadavke druhého z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva nahradiť.

35. Bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného vzniklo uzatvorením manželstva dňa 28.9.1996 a zaniklo dňa 23.10.2010, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 6C/160/2009-413, zo dňa 21.9.2010, ktorým bolo manželstvo strán sporu rozvedené.

36. Strany zhodne navrhli vyporiadať nehnuteľnosti a to (i) byt č. XXX nachádzajúci sa v W. na S. Č.. XX/A na X. F. v bytovom dome súpisné č. XXXXX postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatná plocha o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 97 m², vo veľkosti XXXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H., (ii) nebytový priestor č. XXXX, druh nebytového priestoru: L., nachádzajúci sa v W. na S. J. v bytovom dome súpisné č. XXXXX, na -X. F., postavenom na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela č. XXXX/X, druh pozemku: ostatná plocha o výmere 5.735 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.329 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 31 m², parcela č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvoria o výmere 97 m², vo veľkosti XXX/XXXXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H., (iii) spoluvlastnícky podiel vo veľkosti XXX/XXXXXXXX na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 487 m² zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H. a (iv) spoluvlastnícky podiel vo veľkosti XXXX/XXXXXXXX na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 487 m² zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres W. G., obec W. - H., katastrálne územie H.G..

37. Hoci súd prvej inštancie správne pre svoje rozhodnutie zo dňa 1.4.2019 vychádzal z hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností v sume 190.000 eur určenej na základe zhodných tvrdení strán; v odvolacom konaní bez toho, aby táto hodnota bola predmetom odvolacej námietky žalobkyne či žalovaného, bol odvolací súd názoru, že nebolo v odvolacom konaní možné vychádzať z hodnoty, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie a bolo potrebné určiť novú hodnotu nehnuteľností zhodným vyhlásením sporových strán alebo dôkazom (znaleckým posudkom). Naproti názoru žalobkyne prezentovanom v odvolacom konaní, že je možné vychádzať iba z hodnoty nehnuteľností v sume 190.000 eur, nakoľko opačný postup by bol v rozpore s § 366, § 384 C. s. p., ako aj s právnym názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.1.2023, sp. zn. 7Cdo/360/2021, že (parafrázujúc) ak hodnota vyporiadavaného bytu bola pred súdom prvej inštancie vyhodnotená ako nesporná a odvolateľ túto hodnotu v odvolaní nenapádal, tak odvolací súd vo svojom rozhodnutí správne ohľadne hodnoty bytu vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, kde bola táto skutočnosť ku dňu vyporiadania BSM bezprostredne pred vyhlásením rozsudku súdu prvej inštancie vyhodnotená ako nesporná; zastáva v posudzovanej veci odvolací súd názor, že pre značný časový odstup od vyhlásenia napadnutého prvoinštančného rozhodnutia a vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu a signifikantné zmeny cien na trhu s nehnuteľnosťami, nemožno pri určovaní všeobecnej hodnoty nehnuteľných vecí vychádzať z takto určenej hodnoty nehnuteľností a na tento časový odstup medzi zistením ceny majetku v BSM a súdnym rozhodnutím o vyporiadaní tohto nehnuteľného majetku nemožno nevziať zreteľ, pretože má nespochybniteľný dopad na určenie základnej hodnotovej veličiny, od ktorej sa v rámci vyporiadania BSM odvíjajú ďalšie výpočty (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 8.2.2023, sp. zn. 9Cdo/69/2022).

38. So zreteľom na uvedené, nakoľko strany nedospeli k zhode ohľadom hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností a žalovaný trval na prehodnotení ich hodnoty, preto odvolací súd vykonal v odvolacom konaní dôkaz znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným G.. T. G., znalcom z odboru Stavebníctvo - Odhad hodnoty nehnuteľností, predloženého žalovaným, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku (§ 209 ods. 2 C. s. p.); dospel odvolací súd k záveru, že hodnota v sume 359.000 eur vychádza zo stavebnotechnického stavu ku dňu 23.10.2010 (zániku BSM) a bola určená ku dňu 16.8.2023. Na jeho použiteľnosť v konaní nemala vplyv ani zrejma nesprávnosť v záveroch znaleckého posudku, v ktorom bola uvedená rekapitulácia všeobecnej hodnoty k termínu vyporiadania (02/2023), keďže z úvodnej časti tohto posudku je evidentné, že hodnota

bola určená ku dňu 16.8.2023, ani časový odstup od jeho vypracovania dňa 18.8.2023 a vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu dňa 7.11.2023, t. j. vyše 2 mesiacov.

39. Medzi stranami nebolo sporným, že pri vyporiadaní BSM je potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný po zániku BSM splatil spoločný úver z výlučných prostriedkov v sume 41.878,24 eura (istina a úroky). Nespornou skutočnosťou medzi stranami bolo tiež použitie spoločných peňažných prostriedkov z účtu vedeného Q. J. W. X., Y..X., IBAN: X. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na sporenie v prospech P. Š. spolu v sume 165,96 eura (5.000 Sk), ktorá pozostávala z prevodov dňa 3.4.2007 a dňa 14.5.2007, každý po 2.500 Sk.

40. Žalobkyňa žiadala, aby súd pri vyporiadaní BSM strán sporu zohľadnil skutočnosť, že žalovaný zo spoločných prostriedkov na základe Zmluvy o nájme zo dňa 20.5.2006 platil za nájom 3-G. W. A. X. na W. X Q. W., mesačne nájomné v sume 16.000 Sk a to v období od októbra 2006 do marca 2010 (42 mesiacov), t. j. spolu 672.000 Sk (22.306,31 eura). Hodno uviesť, že žalovaný použité uvedenej sumy na platenie nájomného nepoprel, avšak namietal, že vystaňovanie sa zo spoločného bytu na S. XX/A Q. W., bolo súčasťou dohody právnych zástupcov bývalých manželov v súvislosti v prebiehajúcim konaní o rozvod manželstva strán sporu, s čím však žalobkyňa nesúhlasila najneskôr dňa 23.4.2007, kedy žalovanému adresovala list, v ktorom o. i. prezentovala, že nájom X-G. W. pre jeho osobnú potrebu považuje za neadekvátny. Hoci je nesporné, že spolužitie strán sporu v období uzatvorenia zmluvy o nájme, nebolo možné; odvolací súd sa stotožnil s posúdením opodstatnenosti zahrnutia tohto výdavku žalovaného do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie, keďže žalovaný nepoprel, že do tohto prenajatého bytu sa nasťahoval s vtedajšou partnerkou a jej dieťaťom (a výslovne potvrdil v zápisnici o pojednávaní dňa 27.10.2008 v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008), čím nebola naplnená podmienka použitia prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na uspokojovanie potreby rodiny, za situácie, keď s takýmto použitím spoločných prostriedkov žalobkyňa výslovne nesúhlasila.

41. V súvislosti s prenájmom X-G. W. na W. X Q. W., žiadala žalobkyňa vo vyporiadaní BSM zohľadniť tiež výdavky spojené so zakúpením hnuiteľných vecí na zariadenie tohto bytu, keďže byt bol nezariadený, a to konkrétne v sume 3.181,55 eura, ktoré preukázala platbami z účtu IBAN: X. XXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v M. W. X.; platby na zakúpenie vecí na zariadenie bytu žalovaný nepoprel a výdavky spájal s dôvodnosťou nájmu bytu na W. X Q. W.. Z vykonaného dokazovania (výpisu z vyššie uvedeného účtu) je nepochybné, že finančné prostriedky boli žalovaným použité na zakúpenie hnuiteľných vecí, a preto nebolo možné titulom vyporiadania prihladať na použitú peňažnú sumu z účtu, keďže predmetom vyporiadania v súlade s § 143 Občianskeho zákonníka mohli byť iba hnuiteľné veci; tieto však žalobkyňa nežiadala vyporiadať, v dôsledku čoho odvolací neakceptoval návrh žalobkyne na zaradenie sumy 3.181,55 eura do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

42. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne na vyporiadanie sumy 106.879,34 eura (v roku 2007 v sume 13.875,06 eura, v roku 2008 v sume 23.584,28 eura, v roku 2009 v sume 30.180 eur, v roku 2010 v sume 40.240 eur), ktorá bola žalovaným prevedená z účtu vedeného v S. W., Y..X.. Č.. XXXXXXXXXXXX/XXXX v období od 11.10.2006 do 31.10.2010 na bankový účet neskoršej manželky žalovaného G.. O. Š. bez vedomia žalobkyne po tom, ako jej bolo zrušené dispozičné oprávnenie k tomuto účtu (čo žalovaný v spore nepoprel); táto suma prevodov bola žalobkyňou v spore preukázaná výpismi z uvedeného spoločného účtu strán sporu. Nebolo možné sa stotožniť s obranou žalovaného, že z týchto prevodov suma 53.240 eur bola G.. O. Š.O. (v roku 2009 suma 33.500 eur, v roku 2010 suma 19.920 eur) prevedená na základe Zmluvy o poskytovaní odborných služieb č. XXXXXXXXX, zo dňa 12.1.2009 a zvyšok prevodov na účet G.. O. Š. boli dary (žalovaným vyčíslených v sume 54.457 eur), ktorými sa žalovaný snažil ochrániť peniaze pred ich postihnutím v exekučnom konaní potrebných na platenie účtov, financovanie spoločnej domácnosti, prevádzkovanie podnikania, platby dodávateľom, avšak ktorých neplatnosti sa žalobkyňa nedovolala; nakoľko peňažné prostriedky v bezpodielovom spoluvlastníctve použité na podnikanie žalovaného (odplata za poskytnuté služby v podnikaní) sa považujú za prostriedky použité na oddelený majetok žalovaného, ktoré sa v dôsledku požiadavky žalobkyne musia titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva nahradiť, pričom vo vzťahu k zvyšným prevodom spoločných prostriedkov z účtu platí, že pokiaľ podľa žalovaného ich skutočným motívom (vôľou) prevodu bola jeho snaha, aby neboli postihnuté exekúciou, nemožno súčasne akceptovať, že boli darom, keďže takéto konanie má znaky zastieraného právneho úkonu, ktorý sa považuje za absolútne neplatný pre nedostatok vôle, a súčasne samotný prevod spoločných

prostriedkov z účtu nemožno považovať za právny úkon, ktorého neplatnosti sa možno dovolať. Spoločné prostriedky v sume 106.879,34 eura bolo v dôsledku návrhu žalobkyne potrebné vyporiadať.

43. Žalobkyňa ďalej žiadala, aby súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zohľadnil výdavky žalovaného v sume 97.589,94 eura zo spoločných prostriedkov v období od októbra 2006 do februára 2010, nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 22P/103/2008 na pojednávaní konanom dňa 27.10.2008 sa vyjadril, že jeho mesačný príspevok na domácnosť s G.. O. Š. je v sume 70.000 Sk, avšak tiež v tejto výpovedi žalovaný spresnil, že z tejto sumy platí aj hypotekárny úver, byt na S., ako aj výživné na deti. Nebolo možné sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný touto výpoveďou vytvoril dôkaz proti sebe, a preto ak nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, tak je potrebné túto sumu z dôvodu, že ju bez súhlasu manželky použil pre seba, nakoľko takto uplatnený nárok nie je vôbec možné vyčíslieť najmä z dôvodu, že nie je podporený dôkazom, ktorý by preukazoval skutočné platby na domácnosť žalovaného a v akom období; výpoveď strany o určitých skutočnostiach, hoci aj v konaní pred súdom, nezakladá domnienku pravdivosti o týchto skutočnostiach, ale musí byť podporená aj hodnoverným dôkazom (zo strany žalobkyne, ktorá si tento nárok v spore uplatnila), pokiaľ je táto skutočnosť medzi strana v inom konaní sporná a nemožno z nej len na základe akéhosi predpokladu o výške, ako aj časového obdobia, v ktorom mal byť žalovaným zo spoločných prostriedkov vynakladaný, vytvoriť relevantne spôsobilý nárok strany pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z rovnakých dôvodov nebolo možné akceptovať pri vyporiadaní ani nárok žalobkyne na výdavok žalovaného v sume 39.832,80 eura ako nájomného za motorové vozidlo M. I.-Q., ktorý rovnako nebol zo strany žalobkyne preukázaný žiadnym dôkazom, ale bol založený iba na podaní žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II zo dňa 17.1.2007 a rozsudku Okresného súdu Bratislava II

č. k. 6C/198/2006-248, zo dňa 29.5.2007, v ktorom sa tento výdavok v sume 25.000 Sk spomína, avšak žalovaný v aktuálnom konaní výslovne poprel, že by za prenájom vozidla vôbec platil; nebolo teda preukázané, že by žalovaný spoločné prostriedky manželov použil bez súhlasu žalobkyne na jeho výlučne súkromné potreby (oddelený majetok), pričom sa nejednalo o bežnú vec.

44. Z totožných dôvodov nebolo možné zohľadniť pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva tiež nárok žalobkyne v sume 75.955,36 eura, ako peňažného ekvivalentu príjmu z nájomného za byt na S. XX/A Q. W. za obdobie od januára 2009 až augusta 2017, ktorý žalobkyňa preukazovala tým, že byt bol ponúkaný cez online platformu Airbnb (49 hodnotení, fotografie bytu), pričom mesačný príjem z nájomného v sume 730,34 eura vyčíslila ako trhové nájomné v sume 850 eur mesačne, od ktorého odpočítala priemerné mesačné náklady na byt, garáž, koncesionárske poplatky a poistenie bytu. Hoci žalovaný v konaní pripustil, že v byte boli občas ubytovaní jeho kolegovia, ako aj akceptujúc výpovednú hodnotu predložených dôkazov zo strany žalobkyne, že byt bol ponúkaný cez platformu Airbnb; iba na základe púheho predpokladu žalobkyne o nepretržitom prenajímaní bytu za trhové nájomné a za tvrdené obdobie vyše ôsmich rokov, bez preukázania skutočného prenajímania bytu cez uvedenú online platformu, nie je možné takýto neurčitý, predpokladaný príjem zo spoločného majetku zohľadniť pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva.

45. Pokiaľ ide o posúdenie návrhu žalobkyne na vyporiadanie sumy 573,99 eura (pozostávajúcej zo sumy 277,25 eura, 231,57 eura, 39,83 eura, 12,68 eura a 12,66 eura), odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s posúdením súdu prvej inštancie, že použitie spoločných peňažných prostriedkov žalovaným na výlety v zahraničí (august a september 2006) je potrebné s ohľadom na príjmové pomery bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu považovať za bežnú vec; na ich použitie nebol potrebný súhlas žalobkyne a suma 573,99 eura nie je predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, a preto ani námietka žalobkyne o morálnej neospravedliteľnosti konania žalovaného, ktorý šiel na dovolenku napriek tomu, že žalobkyňu s deťmi nechal bez finančnej podpory a neprispieval na domácnosť, nebola spôsobilá preukázať nesprávnosť posúdenia súdu prvej inštancie, pričom hodno v tejto súvislosti s ohľadom na hodnotu masy bezpodielového spoluvlastníctva, podotknúť, že spor o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva nemá byť medzi stranami vyúčtovacím sporom.

46. Na uvedenom základe odvolací súd napadnutý rozsudok súd prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že prikázal nehnuteľnosti patriace do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu v hodnote 359.000 eur do výlučného vlastníctva žalobkyne. Do masy bezpodielového spoluvlastníctva ďalej započítal sumy, ktoré žalovaný bez súhlasu žalobkyne z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva použil pre seba (osobnú potrebu, resp. jeho oddelený majetok), pričom nešlo o bežnú

vec v celkovej sume 129.351,61 eura (165,96 eura + 22.306,31 eura + 106.897,34 eura). Východzia suma bezpodielového spoluvlastníctva (aktíva) je 488.351,61 eura (359.000 eur + 129.351,61 eura). Ku dňu rozhodnutia neexistovali žiadne pasíva (dlhy) bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko úver, ktorý čerpali strany sporu, bol už splatený; pri vyporiadaní bolo potrebné zohľadniť vnos žalovaného titulom splatenia spoločného dlhu, avšak iba v sume 20.939,12 eura, ktorá zodpovedá podielu žalobkyne na tomto dlhu. Pri určení výšky podielu každého z manželov bolo potrebné od aktív BSM v sume 488.351,61 eura odpočítať vnos žalovaného v sume 20.939,12 eura; rozdiel predstavuje sumu 467.412,49 eura. Na každého z manželov pripadá suma 233.706,25 eura (467.412,49 eura : 2). K podielu žalovaného je potom potrebné pripočítať vnos v sume 20.939,12 eura. Podiel žalovaného tak predstavuje sumu 254.654,37 eura a podiel žalobkyne sumu 233.706,25 eura (spolu 488.351,61 eura). Žalobkyni bol z majetku, ktorý mali strany sporu v bezpodielovom spoluvlastníctve, prikázaný do výlučného vlastníctva majetok v hodnote 359.000 eur, žalovanému síce nebol prikázaný žiaden majetok, avšak na jeho podiel sa započítavajú sumy, ktoré bez súhlasu žalobkyne z prostriedkov patriacich do BSM použil pre seba (na oddelený majetok), pričom nešlo o bežnú vec v celkovej sume 129.351,61 eura (254.654,37 eura - 129.351,61 eura = 125.293,76 eura). Na vyrovnanie podielu žalovaného je teda žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému sumu 125.293,75 eura (359.000 eur - 233.706,25 eura).

47. Procesná norma ako hlavné (prioritné) pravidlo určuje, že v prípade povinnosti uloženej súdom je túto povinný subjekt splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výnimka z tejto zásady je založená na vlastnej úvahe súdu (t. j. možná i bez návrhovej dispozície povinného, spravidla však s ňou spojená), že pokiaľ sa jedná o peňažné plnenie, nemusí byť celé za platené do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ale môže sa vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd. Každá takáto výnimka (bez ohľadu na jej konkrétny obsah) sa považuje vždy za osobitnú (exkluzívnu) výhodu povinného (dlžníka), ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv oprávneného (veriteľa). Ten totiž má vždy za ručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu oprávneného a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu. Uvedená exkluzivita povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednáwanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie dlhšiu lehotu než tri dni od právoplatnosti rozsudku, alebo určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (porovnaj R 87/1966).

48. So zreteľom na skutočnosť, že žalobkyni bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu sumu 125.293,76 eura, t. j. na výšku priznaného plnenia, odvolací súd postupom podľa § 232 ods. 3 C. s. p. považoval za dôvodné z hľadiska rozsahu uloženej povinnosti žalovanej určiť lehotu na plnenie 90 dní od právoplatnosti rozsudku.

49. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. Zásadu úspechu vyjadrenú v § 255 C. s. p. je potrebné aplikovať aj v sporoch o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania je jedným z hľadísk spoluurčujúcich procesný úspech strany sporu rovnosť podielov, a to najmä v situácii, kedy je medzi stranami vedený spor o uplatnenie nerovnosti podielov (disparitu podielov). Súčasne je treba prihliadať na požadovanú a súdom priznanú výšku vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok konania medzi stranami o to, ktoré veci (majetkové hodnoty) sú súčasťou spoločného majetku manželov a ktoré nie, avšak týmto spôsobom nemožno prihliadať na každú položku, ktorá je predmetom konania, pretože rozhodovanie o náhrade trov konania sa nemá svojou náročnosťou blížiť rozhodovaniu vo veci samej. Ak je však medzi stranami spor o väčšie majetkové hodnoty, prípadne spor o konkrétnu položku vyžadujúcu zložité dokazovanie, táto skutočnosť sa zohľadní pri rozhodovaní o náhrade nákladov konania.

52. O nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania,

nakoľko žiadna strana nemala čo do návrhov na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva úspech; a aplikujúc rovnaký pomer úspechu/neúspechu strán v spore rozhodol odvolací súd o nároku štátu na náhradu trov konania proti každej zo strán v rozsahu 50 %.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).